

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

47. årg.

Januar 1957

Nr. 1

„En morgen glad jeg vågner —“

Af højskoleforstander,
pastor K. Robert Hansen

JOSEF BLOMGREN

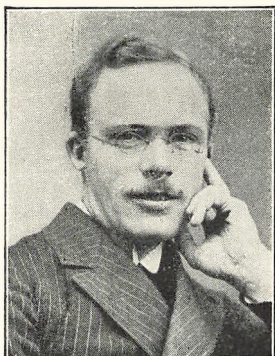
* 13. september 1890

† 26. november 1956

Ved begravelsen fra Søborg kirke
1. dec. udtaltes følgende mindeord:

Sådan begynder en af de sange, morbror Josef oftest sang. Den var blevet sunget ind i ham i hans hjem — sikkert af hans mor, som tidligt kom til at stå ene med sine fem børn og trængte til denne håbets tone. Og han har sunget den ind i os; det hører i hvert fald til mine uudslettelige minder, at han trådte frem ved sin mors bære og sang den — ja, og at han sang den netop i dag for et år siden ved sin ældste søsters, min mors bære. Og alt, hvad der i dag synges og siges, sigter på nu hen over hans egen bære til Guds ære at aflægge det samme vidnesbyrd:

»En morgen glad jeg vågner og opstår
foruden synd hos Frelseren derhjemme.«

Ung lærer —

Morbror Josef sov ind — bogstaveligt talt. Efter en travl livets arbejdsdag, hvor han ikke skånedes sig og sjældent undte sig hvile, lagde han sig træt til hvile forleden aften og sov ind.

Men »en morgen glad jeg vågner —« drister vi os til at sige hen over ham i hans søvn. Det er det kristne håb, som ikke er bygget på vore drømme, men »hviler på Gudsordet trygt«, på det fuldbragte værk, på Jesu død og opstandelse for os. — Det er det kristne håb, som han lykkeligt var taget til fange under og

ved mange lejligheder glad vidnede om for os, og som også vi med taknemlighed konstaterer også nu, at vi, trods alt, uhjælpeligt og lykkeligt er taget til fange under, og som trods den store sorg og det uendelige savn holder fast på os og ikke helt vil slippe os og overlade os til os selv. Jo, »en morgen glad jeg vågner og opstår«.

Morbror Josef var en glad mand og ville gerne bringe glæde med sig — og gjorde det. Var det en slægtsarv? I hvert fald var der vist en af anerne derovre i Sverige, præsterne og provsterne i Skåne og Blekinge, der gik under navnet »den glade magister«, og en anden, der i annalerne får vidnesbyrdet, at han altid bragte fest med sig. En Guds gave var det under alle omstændigheder og var han i den henseende til os andre.

Glad var han i familiens kredse, hvor han var det naturlige og festlige midtpunkt; og altid havde han noget at give, når vi kom sammen, i vers eller prosa, i tale eller sang, i alvor eller gammen. Vi, hans søsters børn, — hvad har han ikke betydet for os af fest og lys og inspiration. Alle tre blev vi hver på vor måde hans elever; senere hen, da vi blev »jævnaldrende«, fordi hans »evighedsalder« var et par og tyve, blev vi hans venner, og altid vil vi forblive ham tak skyldige. Det var ham, der forærede os de første bøger og åbnede vore øjne for bøgernes verden. Det var ham, der betroede min bror de første små opgaver af kunstnerisk art, nemlig at levere vignetter og tegninger til hans bøger, digte og blade, og vidste at opmuntre, tilskynde og »tale med om« også de interesser. Det var ham, der — nå, ja, det har vel knap så megen almen interesse; men altså, fornemmelsen sidder mig endnu i både krop og sjæl; jeg var kun 11 år, vi skrædede over Balders

Plads i nærheden af vort hjem på vej til linje 10, da han giver sig til at spørge mig ud om, hvad jeg skal være og pludselig siger: »Jeg ved det, Karl Robert, du skal være præst!« og fra det øjeblik var min bane afstukket. Det var ham, der gav os lyse og festlige sommerminder i barne- og ungdomsår på Fårevejle Højskole, når han, f. eks. i et hjørne af haven læste Zak. Nielsen for eleverne, og vi hørte på, og ham, der på Horne Højskole gav studenten fra Regensen og senere kappellanen fra Brønderslev og husholdningslærerinden fra Fyn at opleve, hvad højskole er, så de aldrig nogensinde helt forvinder det.

Glad sang han sine sange. Der var vitterligt givet ham en evne, en nådegave til at digte, synge, spille og komponere. En lang række sange vil for os altid være knyttet til ham — altid vil vi, når vi møder dem, kunne høre ham synge dem med sin kønne, lyse og festlige stemme: »Du kommer, Jesus, til mig ind«, »Kun én dag«, »Hvor jeg går i skov og bjerg og dale« — foruden dem, han selv skrev og sang ind i sine kæres og elevs hjerter. Der blev fest i hjemmet, missionshuset eller foredragssalen, når han satte sig til klaveret eller orglet og slog tonerne an, f. eks. til »Vor lovsangs Gud« med melodien til Islands nationalsang. Hvor har han også glædet mange med den sidste, han skrev (under et ferieophold i Fåreveje i 1954 — var det i forudelse af, at ringen snart skulle være sluttet?): »Dagen viger, sol går ned«, som vi skal høre om et øjeblik til vennen, lærer Weber's melodi!

Og glad var han i sin tjeneste i den danske folkehøjskole.

— i hybelen på Fårevejle Højskole (•Valdemars Slot•)

65 år —

Han elskede den og var ét med den fra den første dag, da forstander *C. M. Julin* hentede ham fra sekretærgerningen i Lyngby til lærergerningen på Fårevejle Højskole i maj 1915, og til den sidste derinde i Bethesda. Den fødte højskolemand var han. Livet igennem blev han tro mod højskolens idealer og kunne ikke tåle, at der pilledes ved dem. Han kunne ikke slippe troen på, at den har en væsentlig gerning at gøre blandt vort lands unge. Der er adskillige hundrede af gamle elever både fra Fårevejle (1915—23 og 1934—42), Haslev udvidede Højskole (1923—29) og Horne (1929—34), som bærer på en stor taknemlighedsgæld til ham, fordi de under hans kateder fik deres ungdoms store oplevelse, der gjorde livet rigt. Et par smukke

og karakteristiske træk, der vidner om, i hvor høj grad han var ét med sin gerning: Når han hørte om en ny skolevirksomhed i Danmark, eller han gik derovre hos vennen, rektor *Bertil Gunnemo* på Sundsgårdens ungdomsskole i hans fars fædreland, kunne han udbryde: »Mit hår er hvidt; men jeg siger dig, om man kom og tilbød mig den mest beskedne stilling som ung lærer — jeg skulle med glæde begynde forfra«. Eller da han gik derovre hos os i Sdr. Bjert præstegård en sommer i fyrrerne efter en hård tid med sygdom og skuffelser og samtidig forberedte sig til et foredrag om Himlen, som han skulle holde på et årsmøde for de svenske kristelige højskoler — siger han pludselig: »Tror du ikke, der er højskoler i Himlen?« Jeg må vist have svaret, at jeg efter mit kendskab dertil havde vanskeligt ved at tro andet; i hvert fald kom det fra ham: »Ja, så ved jeg, hvad jeg skal bestille i Himlen: Jeg skal være højskolelærer«. Han kunne altså ikke tænke sig saligheden som en blot og bar tilstand af hvile; den måtte bestå i tjeneste, i arbejde. Og den tjeneste, han syntes, Gud måtte sætte ham til i himlen, måtte være den, han elskede på jord: højskolens. Saligheden for ham måtte bestå i at være den fuldkomne højskolemand, d. v. s. den, der rigtig kunne

kalde lovsangen frem på de unges læber og i deres hjerter, lovsangen for frelsen — for det er nummer ét — og så lovsangen for livet — det hører uundgåeligt med.

Ja for livet. For hvor var han *glad for livet*, dette menneskeliv, dette rige mangfoldige menneskeliv! Hvor glædede han sig over Guds gode gaver især i naturen og litteraturen! Og han forstod at åbne andres øjne derfor; han kunne læse og tolke digterværker, så det blev til berigelse for eleverne for livet. Der er vist ingen tvivl om, at han i den henseende — det »kulturåbne« — sammen med sin ven, forstander *E. Pagh Pedersen* (hvor forstod de hinanden! Københavnerdreng, som de begge var) har betydet noget banebrydende for noget, der nu er selvfølgelig i Indre Missions Højskolebevægelse.

Og *glad* var han, når han fik lov at *forkynde evangeliet*. Meget tidligt blev hans evner taget i brug; ikke mere end 17 år gammel var han blevet sat til at tale ved et friluftsmøde på Gråbrødre Torv! Tjene skulle man jo — »tjen Herren med glæde!« — det havde han jo da lært hos *Olfert Ricard*, til hvis drenge han hørte. Og glæde var der over ham, når han forkyndte på skole, i kirker og missionshuse; ingen sure miner; for det var jo glædens evangelium, han kom med. »At leve Gud nær er min lykke« — hvor ofte hørte vi ham ikke tale derom! Det var tonen i hans vidnesbyrd. Det var hans ungdoms drøm at blive præst; han blev det — uden kjole og krave; for — trods alle protester fra en humaniseret og humaniserende fløj — den kristne danske folkehøjskole er nu en fløj af kirken. Og hvor ville han gerne, og hvor bad han meget til Gud om, at der måtte være nogen af hans børn, der kunne og ville gribe faklen af hans, af slægtens hånd og løbe videre med den! Og han var overbevist om, at det nok skulle ske. Og så skal det i den forbindelse også siges: hvor var han — inderst — taknemmelig glad for

— og dog rede til at begynde igen

den tjenergerning i selve kirkehuset, som åbnede sig for ham her i Søborg, i samme øjeblik andre døre lukkede sig, og hvori han mødte så megen forståelse og hjælp, da helbredet begyndte af svigte.

Glæde — ja det vil jo ikke sige, at han ikke kendte til *andet end glæde*. Han kendte til at *skuffes*, uendelig følsom, næsten hudløs, som han var; og da den store skuffelse kom, var hans hjerte ved at briste af sorg bogstaveligt talt. Vi andre kunne måske bagefter se, at Gud brugte sorgen til at drive en ny højskolegerning frem med — herinde på stenbroen; født i smerte blev den i hvert fald, Byens kristelige Folkehøjskole, 1945 — som vel altid det mest værdifulde. Han kendte også til *angsten* — for smerten og døden. Men Gud var god og forskånede ham derfor tilsidst, så det sidste minde, vi har af ham, er af et barn, der træt, men trygt har lagt sig til at sove for at vågne glad i morgen. Ja, og han kendte den vanskellighed, det er at være romantisk af gemyt og eje de højeste idealer af kristelig og menneskelig art — og så møde og mærke en barsk virkelighed af helt anden art både i en ny tid og i sig selv. Han kendte altså også til at *kæmpe* mod det, der er glædens inderste og egentlige modsætning og fjende: det, der må angres og bekendes for Gud og mennesker. Dog — et menneske bliver ikke mindre værdifuldt for én, fordi man bliver vidne til dets kamp — tværtimod! Så meget des mere blev det derfor hans håb, hans glæde og hans sang:

*En morgen glad jeg vågner og opstår
foruden synd hos Frelseren derhjemme.«*

Hjemme i hans barndomshjem hang billedet af hans tidligt afdøde far, og under det læste vi børn ordene: »Ikke tabt, men gået forud«. Der kom så den stund, da de samme ord blev skrevet under hans elskede lille mors billede, hun, i hvis grav vi om et øjeblik skal gemme ham til opstandelsens morgen. Om I — Gudrun og børnene — bogstaveligt vil skrive disse ord igen og hænge dem op under jeres fars billede, er ikke afgørende; men I må have lov til at se dem skrevet der — ikke i troen på ham, men på den frelser, som han klyngede sig til, og som døde og opstod også for ham og er både forsoningen og opstandelsen for enhver, der kommer til ham.

»Ikke tabt, men gået forud«. Der er trøst deri, og der er *kald* — til jer og til os alle, som er tilbage i familiens kredse, i højskolens gerning og i kirkens tjeneste.

*»Bi da på Herren, tiden er så kort.
Er rejsen stormfuld, åh, hvor skøn er havnen!
Bi kun på morgenen og se da bort,
nej, se da hjemad — Jesus åbner favnen!«*

Fra skolen

Alt herhjemme på skolen stod forståeligt nok i advents tegn i december. A d v e n t s k r a n s e n e — både de på elevværelserne og den fælles i foredragssalen — nåede at få tre lys tændt. A d v e n t s s t j e r n e n lyste på „Rådhuspladsen“. Ved morgenandagterne sang vi a d v e n t s s a l m e r, hørte de gamle a d v e n t s o r d fra Gamle Testamente og tændte et lys for hvert af dem — det blev til tyve tændte a d v e n t s l y s. Onsdag den 12. decbr. holdt vi a d v e n t s m ø d e med god tilslutning. 13 elever holdt selv a d v e n t s t a l e n som refereret i jule-nr. Bagefter samlede man ved småborde i elevdagligstuen og klasseværelserne og spiste det smørrebrød, som Fårevøjles handlende og andre venner havde skænket ingredienserne til og eleverne havde smurt — alt under ledelse af en lærerinde, som altså kan mere end anatomi, og til bedste for Kirkens Korshær (565 kr.). Og til slut sang elevkoret tre trestemmige advents- og julesalmer. Som i 1955 medvirkede koret ved den sidste a d v e n t s g u d s t j e n e s t e inden juleferiens begyndelse. A d v e n t s s ø n d a g s a f t e n e r n e hyggede vi os på traditionel vis i foredragssalen; og hvad det vil sige, véd gamle elever. Og at Gud gennem det altsammen ville komme til os og lyse med sit ord og sin nåde ind i vore hjerter, så det også virkelig blev a d v e n t for os — ja, derom bad vi med de gamle ord:

Jeg hjertets dør vil åbne dig, Ja, ved din nåde lad det ske,
o, Jesus, drag dog ind til mig! at jeg din kærlighed må se!

Efter endt j u l e f e r i e er vi så alle hjemme igen både til legeme og sjæl (de to følges nemlig ikke altid ad i den henseende). Søndag den 6. jan. holdt vi H e l l i g t r e k o n g e r s f e s t (ikke — som en lidt for moderne pige skal have sagt — helitrekofterfest) og sluttede dermed efter gammel tradition julens festdage; frk. Mikkelsen fortalte os om den fjerde vismand, og vi „sang julen ud“. Onsdag den 9. havde vi offentligt n y t å r s m ø d e med missionær P e t e r J e n s e n, Holbæk, som taler; og efter kaffen fortalte forst. om vor store kristne kunstner Joakim Skovgaard og viste nogle af hans værker på lysbilledlærredet.

Og så er vi i gang med hverdagene og arbejdet. „O g h y r d e r n e v e n d t e t i l b a g e og priste og lovede Gud for alt, hvad de havde hørt og set —“.

K. R. H.

Fra elevkredsen

HILSEN FRA FYN

Samlede til Faarevejle-stævne den 18. november 1956 i Odense sendes hermed alle „Sølvsnoren“s læsere de hjerteligste hilsener. Anna Madsen, Aarup (1912), Magdalene Lauritsen, Eskildstrup

(1920), Ruth Sørensen, Klintebjerg, Otterup (1932), Nina Lohmann Rydahl, Bellinge (1932), Johanne (1919) og Alfred Hansen (1919—20), Bovense, Ullerslev, Genni og Jørgen Stage, Horne (1921—22), Marie Johansen (1922) og Marius Andersen, Otterup, Maren Nielsen (1921) og Chr. Hjorth, Hjallesø, Carl Nielsen, Harndrup (1919—20), Johs. Nielsen, Veflinge (1919—20), Hansine (1914) og Niels Jørgen Pedersen, Knarreborg, Sørine Thorsen, Klintebjerg, Otterup (1926), Kamilla og Johs. Madsen, Beldringe (1915—16).

ADRESSEFORANDRINGER:

1938: Fru Edith Sørensen, f. Nielsen, Øverup, Næstved.
 1948—49: Johannes Larsen, Tamsborgvej 11, Hillerød.
 1949 og 52—53: Suppl. sygepl. Maria Larsen, „Filadelfia“, Dianalund.
 1951—52: Fru Inga Bro Nielsen, Fyrkatvej 5 st., Århus.
 1951—52: Sygepl. Signe Vestergaard, Jul. Blomsgade 133, Kbh. N.
 Flere følger i næste nr.

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS, ÅRHUS

indbyder til møde fredag d. 1. febr. kl. 20,15 på KFUM, Klosterg. 37.
 Forst. K. Robert Hansen, Fårevejle, taler.

ØSTVENDSYSSEL HØJSKOLEKREDS

mødes i Hjallerup Missionshus lørdag d. 16. febr. kl. 20. Samme taler.

FOR ALLE DE MANGE JULEBREVE,

skolen og vi lærere modtog fra venner og gamle elever, siger vi af hjertet tak. Hvert enkelt af dem har varmet og glædet os. Idet vi læste dem, besøgte vi jer i vore tanker og det, der er mere end bare tanker.

FRU FORSTANDER GUDRUN BLOMGREN

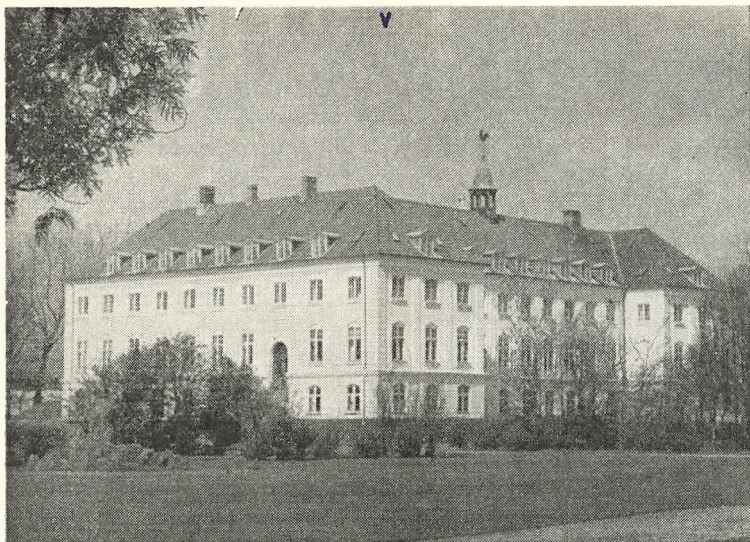
beder „Sølvsnoren“ bringe hendes varmeste tak ud til alle de mange venner og gamle elever fra Fårevejle-tiden, som har glædet hende og børnene med breve og blomster, og som hun ikke kan nå på anden måde. Alt det vennesind, der er strømmet hende imøde, og taknemmeligheden for at mærke, at de bånd, der blev bundet i „gamle dage“, stadig holder, har været og er stadig med til at bære gennem de strenge dage nu.

TIL BEDEVÆRELSET:

Organist Gunnar Olsen og hustru, Fårevejle, i stedet for krans til forst. Blomgrens bære 10 kr. Solgt div. skrifter 15,97. „Kirkebøssen“ på Rådhuspladsen 2. Sygepl.elev Irmgard Petersen, Haderslev, 42,75. Frk. H.-H. 10. Hjertelig tak!

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: *Aage H. Lund.* - Redaktør: *K. Robert Hansen.*
 Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

47. årg.

Februar 1957

Nr. 2

Sygepleje og højskole

Af instruktionssygeplejerske
Lilly Frederiksen.

Fra Tidsskrift for Sygeplejersker
har vi hentet nedenst. artikel i an-
ledning af den anordning om syge-
plejeuddannelsen, som kongen un-
derskrev 30. jan. d. å.:

„— Kun den fortjener friheden og
livet, som vinder dem i daglig strid“.
Goethe.

Der er vel næppe nogen aktiv dansk sygeplejerske, der ikke med glæde ser, at den længe tiltrængte revision af sygepleje-uddannelsen nu står lige for døren. Og der er vel heller ikke nogen, der ikke med taknemlighed tænker på de mennesker, der har givet deres tid, evner og kræfter til det brydsomme arbejde, hvis resultat er nedfældet i den grønne betænkning. Men hvor megen glæde og tak, der hidtil er kommet til orde over for dem, der har haft sliddet, er måske nok et spørgsmål; skeptiske bemærkninger og sur kritik falder jo mange af os lettere på tungen. Jeg føler derfor trang til — som det første i mit lille indlæg — at sige tak for den grundige, dyg-

tige og vidsynede indsats, der præger det grundlag, som vi i fremtiden skal bygge sygeplejeuddannelsen på. Når jeg har bedt om plads i tidsskriftets spalter for nogle tanker, der står i forbindelse med den nye uddannelsesplan, skyldes det ikke et ønske om at vurdere den nye plan eller spå noget om dens fremtidige skæbne (det føler jeg mig aldeles ikke kompetent til), men det skyldes et ønske om at dele med mine kolleger nogle tanker, som jeg har måttet gennemtænke påny netop i forbindelse med den revision, der forestår. Som over-

det er i virkeligheden — så vidt jeg kan se — et problem, der spørgsmål, der kun vedrører de specielt interesserede, men gerningen og højskolens arbejde; det kunne synes at være et skriften antyder, drejer det sig om forholdet mellem sygeplejer af vital betydning, ikke blot for hele sygeplejestanden, men — i sit princip — af betydning for alle, der i dag lever i et samfund, hvor teknik, tempo og rationalisering er dominerende faktorer.

Dygtiggørelse og effektivitet må vel siges at være hovedord, når uddannelsens mål skal udtrykkes kort, og hvem tør sidde de krav overhørig, når man tænker på den indsats, der i dag skal gøres i sundheds- og sygepleje. Forskolen (i højskolen) ser det da også som sin opgave at imødekomme disse krav ved at eleverne at kræve:

- 1) sikkerhed i dansk og regning
- 2) målbevidst tilegnelse af kundskaber,
- 3) sikkerhed i det foreskrevne pensum (uden eksamensprøve!)
- 4) opøvelse i den selvdisciplin, som en sygeplejerske ikke kan være foruden.

At disse krav sker fyldest, er der sørget for i den nye undervisningsplan, men hvordan går det med højskolens opgave og budskab — den højskole, som nu i 30 år har tilført danske sygeplejersker umistelige værdier? Hvis man ikke kender den danske højskoles egenart, kan man berettiget spørge: Ja, men er det ikke noget snak, det med højskolens store betydning? Er det ikke blot en fikts idé hos nogle få, der har det som spe-

ciale? På disse spørgsmål kan svarene formes forskelligt, men indholdet i svarene vil ikke afvige meget fra det, der er udtrykt som højskolens mål i følgende tre punkter:

Højskolen søger

at hjælpe eleverne ind i det fællesskab, der er menneskets rigdom og forpligtelse, ved at den enkeltes betydning og ansvar for helheden bliver forkyndt i ord og navnlig i handling,

at hjælpe eleverne til »at gå på opdagerfærd i tilværelsens uendelige rige« (åbne perspektiver),

at hjælpe eleverne til at blive rodfæstede som danske og som kristne mennesker.

Og nu er vi så nået til det punkt, der har tvunget mig til at tage et gammelt spørgsmål op til ny overvejelse. Jeg har i mit eget sind formet spørgsmålene således:

Har sygeplejen fremdeles brug for den gerning, der vel er henlagt til alle mennesker, men som højskolen ser det som sin særlige opgave at røgte til gavn for såvel det enkelte menneske som for hele samfundet?

Mon svaret kan blive andet end et ja — måske endda med tilføjelsen: Mere end nogensinde har vi brug for hjælp til at leve i fællesskab, med udsyn og i rodfæstethed som danske og kristne.

Det er da også i det næste spørgsmål, at vanskelighederne — så vidt jeg kan se — møder os. Vil det være muligt at fortsætte et lykkeligt, frugtbart samarbejde mellem sygepleje og højskole, hvis kravene til den faglige udrustning stiger så stærkt, at det faglige sigte derved truer med at beslaglægge elevernes tid og kræfter også uden for timerne? Det forekommer mig, at der her virkelig er fare på færde, den fare, at højskolen tvinges ind på linje med tidens effektivitetskrav, som jo netop er grobund for alt det, som højskolen vil modarbejde, nemlig: selvtilstrækkeligheden (og dermed ensomheden), den snævre horisont, der begrænses af jeg'ets egen cirkel, og rodløsheden. Hvis dette sker, er samarbejdet dødsdømt. Men det må ikke ske! Det ville være en ulykke — ikke for højskolen — men for sygeplejen. Kan vi da bekæmpe faren? Ja, vi både kan og skal. Må jeg til sidst nævne tre områder, hvor der må gøres en indsats, for at et lykkeligt og frugtbart samarbejde kan fortsætte.

Vi maa arbejde på, at elevernes kundskabsmæssige udrustning, når de kommer til højskolen, er af en sådan kvalitet, at tilegnelsen af de faglige kundskaber ikke sluger al deres tid og alle deres kræfter.

Den nye undervisningsplan for forskolen i højskolen må være så smidig, at den fortsat giver højskolen mulighed for at ånde frit.

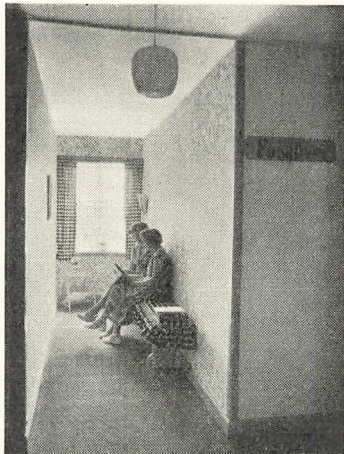
Også inden for højskolen må alle gode kræfter — ikke mindst sygeplejerskernes — sættes ind for i dette specialernes og automationens århundrede at åbne menneskers øjne for, hvad det vil sige »sandt menneske at være«.

Fra skolen

De halvanden måned, der allerede nu er gået af det nye år, har stået i arbejdets tegn. Og det er nok ikke det ringeste. Der slides i det rundt om i klasse- og elevværelser. Vi er i kursus'ets næstsidste måned — og hvad det betyder, erindrer vist gamle elever; er det ikke noget med ansøgninger, lægeattester, store glæder og do. skuffelser — og så på-en igen, indtil det hele opløser sig i skøn harmoni? Spøg til side! de forstærkede krav inden for sygeplejeuddannelsen mærkes, og det kan nok give „komplikationer“.

Alle „komplikationer“ til trods har vi det nu hyggeligt — f. eks. når Ubberup Højskole, vor rare naboskole, kommer på besøg hos os, som det skete lørdag d. 19. januar, eller når „Sparekassen“ går over de skrå brædder i ny indstudering, eller når „de unge lærerinder“ hitter på at karikere os „gamle“. Trods al travlhed har også en flok af eleverne fundet ned i forst.s stuer til bibeltimer, som regel torsdag aften, og fået tid til at deltage i KFUM og K's vinterungdomsstævne i Holbæk. Besøg har vi haft af rejsesekr. i Sudanmissionen, frk. Louise Lorentsen, salmehistorikeren, forfatteren, sognepræst P. Poulsen, Grindsted, og folketingsmand M. Buhl, Tørring, som alle tre gav os gode timer. En fin aften har vi også haft ved månedens offentlige møde, hvor politimester O l u f K a n n, Roskilde, talte om „Fyrre år efter —“ og stillede spørgsmålet, om det kristne livsgrundlag, som blev lagt gennem den kristne ungdomsbevægelse i ungdomsårene, nu også holdt — og besvarede det med et taknemmeligt: ja, Gud holdt! Både før og efter kaffen sang Svinninge Motetkor, og fruene S a m s o n og H ø e g h - J ø r g e n s e n sang solo.

De „udenrigs“ forbindelser er blevet plejet af forst., som har været på besøg i Børkop (forstandermøde), Kbhvn. (aftenhøjskolen i Bethesda), Sdr. Bjert og Stenderup (gudstjenester), Århus (højskolekredsen), Roskilde (Tabor), Hjallerup (højskolekredsen) og Brønderslev — hyggeligt hvert sted at løbe på gamle elever! tak!

— der ventes uden for frk. Pades dør.

Vinterholdet 1956-57

1. Andersen, Else, Højrup-Ferup.
2. Andersen, Gudrun Kjærgaard, Hjallerup.
3. Andersen, Helen, Kbhvn.
4. Andersen, Karen Margrethe, Køng, Sj.
5. Bertelsen, Birgit Østergaard, Helsingør.
6. Bjerregaard, Karen Marie, Stauning.
7. Bjulf, Eva, Roskilde.
8. Boesen, Eva, Tingsted.
9. Christensen, Ellen, Vesterdal, Fyn.
10. Christensen, Karen, Finde-
rup, Herborg.
11. Christensen, Kæty, Brønsholm.
12. Christensen, Lis, Ferslev.
13. Christensen, Lis Lützwow, V. Tørslev.
14. Christensen, Stinne, Serup.
15. Drejer, Asta, Hobro.
16. Drøhse, Lis Brasen, Slagelse.
17. Due, Elise, Rudkøbing.
18. Egelund, Eva, Ryslinge
19. Eriksen, Lis, Menstrup.
20. Faurholdt-Christensen, Merete, Helsingør.
21. Fensholdt, Connie, Christiansfeld.
22. Gamst, Martha, Kolding.
23. Gjelstrup, Lydia, Jyderup.
24. Gundersen, Kaja, Søborg.
25. Hansen, Bente Kynde, Esbjerg.
26. Hansen, Esther, Thorshavn, Færøerne.
27. Hansen, Birgit, Hørve.
28. Hejslet, Nanny, Østervraa.
29. Henrichsen, Kirsten Neergaard, København.
30. Højland, Birte, Lyngø.
31. Iversen, Maren, Skjern.
32. Jensen, Greta Zeilich, Årup.
33. Jensen, Lisse, Lystrup.
34. Jensen, Helga, Frederikstad, Sydslesvig.
35. Jensen, Inga, Horsens.
36. Jensen, Ruth, Gudme.
37. Jeppesen, Karen, Sdr. Stenderup.
38. Jepsen, Tove Sundgaard, Spjald.
39. Jessen, Anna Marie, Andst.
40. Johansen, Else, Roskilde.
41. Johansen, Rigmor, Voer, Ørsted.
42. Jørgensen, Anna, Harndrup.
43. Jørgensen, Bente, Haslev.
44. Jørgensen, Ingerlise Drøschler, Hillerød.
45. Jørgensen, Ingrid, Kauslunde.
46. Jørgensen, Solveig, Sjællands Odde.
47. Kjær, Karen Margrethe, Hanbjerg.
48. Knudsen, Ingeborg Elmbæk, Varde.
49. Kofod, Christa Klarup, København.
50. Kristensen, Ingrid, Heden, Allested.
51. Kristensen, Solveig, Vejle.
52. Kristiansen, Kirsten, Magleby, Langeland.
53. Kristiansen, Ruth, Hirtshals.
54. Kæregaard, Vera, Slangerup.
55. Larsen, Elna, Firhøj.
56. Larsen, Grethe, Tommerup.
57. Larsen, Jytte Romby, Karlby.
58. Lassen, Vibeke, København.
59. Lauridsen, Tove, Videbæk.
60. Løber, Jette, København.
61. Madsen, Ingrid, Hanning.
62. Mortensen, Anna, Lønborg.
63. Munck, Grete, Spentrup.
64. Møller, Vita, Veggerslev, Grenå.
65. Nielsen, Anna, Sædding st.
66. Nielsen, Dora Mølgaard, Odense.
67. Nielsen, Edith, Holmsland.
68. Nielsen, Elly, Kirke-Stillinge.
69. Nielsen, Tenna, København.
70. Nissen, Elli, Svenstrup, Als.
71. Olesen, Ellen, Simested.
72. Pedersen, Agnes Dalsgaard, Lihme.
72. Pedersen, Agnes Bohr, Igelso.
74. Pedersen, Anna Grethe, Bording.
75. Pedersen, Elna, Nors.
76. Pedersen, Gerda, Veggerslev, Grenå.
77. Pedersen, Ketty, Struer.
78. Pedersen, Grethe, Fousing.

79. Pedersen, Ninna, Ringkøbing.	88. Sørensen, Agnete Skadhauge, Fuglebjerg.
80. Pedersen, Ruth, Viby J.	89. Sørensen, Anny, Læsø.
81. Petersen, Marita, Selatræ, Færøerne.	90. Sørensen, Ellen, Skjern (november-dec.).
82. Rasmussen, Brigitta Moll, Refs-Vindinge.	91. Sørensen, Ellen Margrethe, Nykøbing M.
83. Rasmussen, Kirsten, Veksø.	92. Thirup, Annalise, Rågeleje.
84. Rønsho, Grethe, København.	92. Thomassen, Hanne, Nyk. M.
85. Schmidt, Margit, Brændstrup.	94. Thomsen, Ragnhild, Mylund.
86. Sejersbøl, Inge, Tilsted, Thisted.	95. Vigh-Larsen, Kirsten, Søborg.
87. Simmelsgaard, Ingrid, Rødkjærshø.	96. Villadsen, Anna Grethe, Holstebro.
	97. West, Lise, København.

Det giver: 45 nørrejyder, 4 sønderjyder, 9 fynboer, 21 sjællændere; 12 er fra København og omegn, 2 fra Langeland, 1 fra Falster, 1 fra Sydslesvig og 2 fra Færøerne.

Højskolernes festaften

i Bethesda, København, onsdag d. 6. marts 1957.

For tredie gang indbyder Indre Missions højskoler til en fælles festaften i Bethesda, Rømersgade 17 (på Grønttorvet). Det bliver denne gang onsdag den 6. marts kl. 20 prc.

Der har de to tidligere gange været overmåde god tilslutning, og vi venter også i aar at kunne mødes med mange gamle elever og venner af vore skoler — ligesom der her er en god lejlighed til at præsentere den danske folkehøjskole for unge, som endnu ikke har besøgt den. Altså: tag kammerater med! Alle er velkomne!

Festafteften, som hidtil har været ledet af nu afdøde forstander Josef Blomgren, vil denne gang blive ledet af højskolelærer Axel Nielsen, Den udvidede Højskole, Haslev. Og programmet er:

Overlærer S. Borello, Kbhvn. (Byens kristelige Folkehøjskole, Bethesda), byder velkommen. Foredrag v. forstander J e f T a n g e, Rønde Højskole: „Kommer den danske folkehøjskole og dansk ungdom af i dag hinanden ved?“ Forstanderinde, frk. A n n e t t e P a d e og instruktionssygeplejerske, frk. L i l l y F r e d e r i k s e n, Fårevælle Højskole, læser Jeppe Aakjærs „Skyggemoreller“. Organist E. S t a g e, Haslev, leder en sang- og musiktime (Haslev Højskoles elevkor synger. Der indøves kanons. Violinsolo akk. af en højskoleelev). „Frikvarter“ v. forstander L. C h r i s t e n s e n, Haslev Landbrugs- og Husholdningsskole. Praktiske oplysninger vedr. vore skoler v. overlærer Borello og endelig andagt v. forst. K. R o b e r t H a n s e n, Fårevælle.

Billetter à 1 kr. fås i Bethesdas bladekspedition, Rømersgade 17, Kbhvn. K (Mi 1717), eller ved indgangen mødefteften, hvis der

endnu er ledige pladser. Skulle der inden for Deres bekendtskabskreds være unge, som omgås (letsindigt!) med tanken om et højskoleophold, og som De synes, vi skulle give en fribillet, så skriv lige til os!

Højskolesangbogen benyttes.

Så vel mødt i Bethesda onsdag d. 6. marts!

FRA ELEVKREDSEN

ARHUS INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS, ARHUS,

har sammenkomst på KFUM, Klosterg. 37, fredag d. 1. marts. Forstander Jef Tange, Rønde Højskole: „Hvad foregår der syd for Elben?“

NÆSTE OFFENTLIGE MØDE

på skolen bliver onsdag d. 13. marts. Sognepræst K. P o n t o p p i d a n, Phillipskirken, Sundby, og generalsekretær, pastor K. A. B e r g, Bethesda, København, taler. Alle er velkomne.

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

indbyder til møde i Hjallerup missionshus lørdag d. 16. marts kl. 20. Forstander Chr. Davidsen, Horne Højskole, taler: „At være ung i dag“.

Vi nærmer os 50-års jubilæet

Har vi ikke vidst det før, så er vi i hvert fald nu blevet mindet om det, idet Kristeligt Dagblad forleden bragte følgende notits under rubrikken: Hvad Kr. Dagbl. fortalte for 50 år siden:

„Lørdag d. 9. febr. 1907. Ved et møde i Asnæs (6. febr.) er det nu bestemt, at Indre Missions højskole skal ligge i Fårevejle. Forstander Andreasens valg til forstander er ligeledes afgjort.“

Jubilæet fejres sammen med elevmødet søndag d. 7. juli 1957. Notér allerede nu datoen i lommebogen, hukommelsen eller hvor De nu gemmer vigtige datoer for ting, De skal med til!

BRYLLUP

Sygepl. Tove Olsen (1952) blev i slutningen af det gamle år gift og hedder nu fru Tove Wolsgaard og bor Henrik Cavllings allé 9, Rødovre pr. Vanløse. Skolen og „Sølvsnoren“ hilser hjerteligt og ønsker lykke og velsignelse!

Adresseforandringer:

1948—49: Assistent Kaj Pedersen, KFUM's soldaterhjem, Padborg-lejren pr. Fårhus.

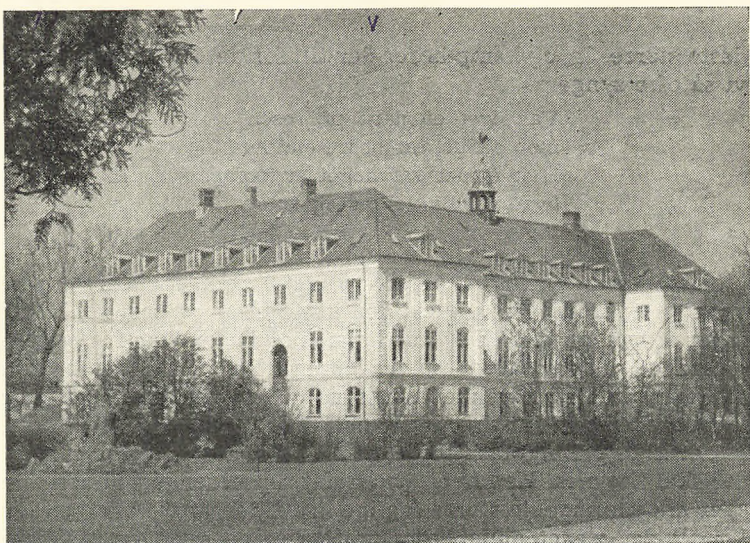
1949: Sara Christiansen, Ringstedvej 7 C, Roskilde.

- 1952: Martha Clemmensen, Alderdomshjemmet, Kjellerup.
- 1952: Inger Merete Kaas, c/o Kjeldsen, Sofievej 21, Hellerup.
- Suppl. sygeplejerske Kirsten Kuhre, Kol. Filadelfia, Dianalund.
- Sygepl. Esther Skjølstrup Larsen, Vester Hebbelstrup, Hal-
lund, Brønderslev.
- Sygepl. Grete Sørensen, Grønnebjerg, Kirke Eskilstrup.
- Fru Tove Walsgaard, født Olsen, Henrik Cavlings allé 9,
Rødovre, Valby.
- 1952—53: Frk. Grete Pinstrup Larsen, Amtssygehuset, Odder.
- 1952—53: Sygepl. Grete Pinstrup Larsen, Amtssygehuset, Odder.
- 1952—53: Suppl. sygepl. Irene Andreassen, Solbakken 4, Holte.
- Suppl. sygepl. Elly Møller Knudsen, Rigshospitalet, Kbhvn. Ø.
- Suppl. sygepl. Kirsten Nielsen, Skansevej 84, Hillerød.
- Suppl. sygepl. Margit Nielsen, Fødselsanstalten, Århus.
- Sygepl. Inger Søndergaard, Over Slemming, Grenå.
- Suppl. sygepl. Stinne Wagner, Sandal, Hee.
- 1953: Suppl. sygepl. Grete Pihl, Kol. Filadelfia, Dianalund.
- 1953: Suppl. sygepl. Gerda Andersen, Sct. Hans Hospital, Roskilde.
- 1953: Suppl. sygepl. Elly Andersen, C. 1—7, Sct. Hans Hospital,
Roskilde.
- 1953: Suppl. sygepl. Yrsa Andersen, smst.
- 1953: Suppl. sygepl. Ester Olsen, Sindssygehospitalet, Augusten-
borg.
- 1953: Suppl. sygepl. Inger Pedersen, Kolonien Filadelfia, Dianalund.
- 1953: Frk. Gerda Andersen, Sct. Hans Hospital, Roskilde.
- 1953: Frk. Elly Andersen, C. 1—7, Sct. Hans Hospital, Roskilde.
- 1953: Frk. Yrsa Andersen, smst.
- 1953: Frk. Bente Larsen, Skaarup, Fyn.
- 1953: Fru Ruth Nissen, f. Pedersen, Skodsbøl pr. Broager.
- 1953: Fru Gerda Obel, f. Bach, Sindssygehospitalet, Nykøbing Sj.
- 1953: Frk. Ester Olsen, Sindssygehospitalet, Augustenborg.
- 1953: Frk. Inger Pedersen, Kolonien Filadelfia, Dianalund.
- 1953: Suppl. sygepl. Elly Borbye, sindssygehospitalet, Middelfart.
- Suppl. sygepl. Martha Egebæk, sindssygehosp., Middelfart.
- Suppl. sygepl. Vera Knudsen, „Filadelfia“, Dianalund.
Hr. lærer Schnell, Spangsbjerg, Kirkevej 20, Esbjerg.
- 1953—54: Sygeplejeelev Mille Mortensen, Sygeplejebolig I v. 110,
Kommunehospitalet, Århus.
- 1954: Ebba Hansen, Strandvejen 163, Alsgårde.
- 1954: Frk. Katrine Bech Sørensen, Tadebækgård, Sejerø.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: *Aage H. Lund.* - Redaktør: *K. Robert Hansen.*

Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

47. årg.

Marts-april 1957

Nr. 3-4

Hvad vi vil —

I. Annette Pade:

„Den rige hverdag“

Første søndag i marts havde vi forældredag. Både frk. Pade og først. prøvede at give udtryk for, hvad vi gerne ville på F.H.

For at sige det kort og med titlen fra en af Elisabeth Bergstrand-Poulsen's bøger — vi ville gerne gøre vore elever egnede til at leve »den rige hverdag«.

For os på skolen er det altid en glæde at se, hvordan et hold elever kan svesjes sammen til en enhed, selvom de kommer med meget forskellige forudsætninger og fra meget forskelligt milieu. De har her rig lejlighed til at dele både glæder og vanskeligheder med hinanden — for her er jo netop noget af begge dele. Og det er vel det, der er med til at skabe liv og spænding over tilværelsen her, ja, og skænke den en rigdom, der bevirker, at det hele ikke bliver en trist trædemølle eller bare sommerlejr. Og det er jo netop det *rige menneskeliv*, ja, den rige *hverdag*, vi saa gerne vil lære vore elever at leve; og til den hører jo også sorger og skuffelser — for at glæderne kan blive

desto større. Ja, og kamp hører der til; for det er jo sandt, hvad vi så ofte synger:

Var livet en dans på roser,
mon alt da var bedre end nu?
Hvis ej der var noget at kæmpe for,
hvad var da vel jeg og du?

(K a a l u n d.)

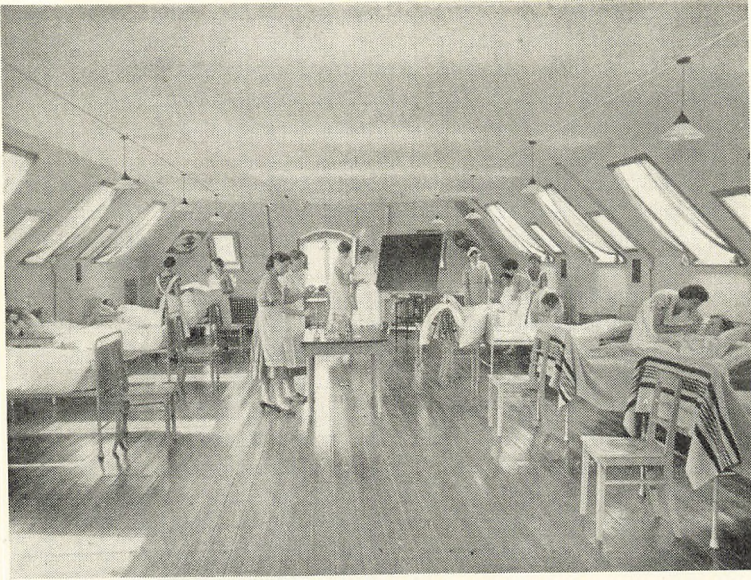
Vore elever har krav på, at vi lærer dem en farlig masse svært stof; og det kan undertiden koste tårer og besvær. Nogle suger denne lærdom til sig med glæde og begær lige fra begyndelsen, og det fortsætter tiden igennem. For andre gælder det, at denne lærelyst vækkes langs ad vejen, og det er en stor opmuntring, når det sker. For andre igen er kravene for store, så der ikke bliver plads for megen lystfølelse over for stoffet, der skal tilegnes. Men hvad enten det forholder sig på den ene eller anden måde, jo større faglige krav, des større brug er der for alt det meget andet, som undervisningen på en højskole byder sine elever — alt det, som jeg vil kalde for det *fællesmenneskelige* — alt det, som vi *alle* trænger til at få vore øjne lukket op for, hvad enten vi skal være sygeplejersker eller ej.

Alle skal jo snart rejse herfra og ud for at leve i hverdagen et eller andet sted, og det er vort ønske, at de kan gøre det som *bevidst kristne og danske mennesker* og — som Grundtvig siger —

med øjet, som det skabtes, himmelvendt,
lysvågent for alt skønt og stort herneløst,
men med de dybe længsler velbekendt,
kun fyldestgjort af glans fra evigheden.

Vi selv og vore elever skal vel lære at leve i nu'et — i den tidsalder, der nu er blevet vores; vi skal prøve at honorere de krav, som netop den stiller til os med dens tempo og teknik. Men for virkelig at kunne det er det nødvendigt at kende det, der er gået forud, og at møde fremtiden med forventning.

Herom siger Elisabeth Bergstrand-Poulsen i sin før omtalte bog sådan: »En og anden af os tænker måske tilbage med noget, der ligner medlidenhed. Vi anser det for givet, at livet for dem, der levede en generation før os, forløb stille og gråt — at intet der er værd at tale om, skete dem mellem fødsel og død. Men med al den respekt, man bør have for den tid, man lever i, vil jeg gerne indvende, at der nok dengang oftere end nu skete *det store*, at menneskene fandt både *meningen* med og til tider oven i købet *lykken* i tilværelsen. Der skete også det endnu større, at menneskene oftere end nu var fulde af *livsglæde*, af *tillid* til hinanden og af *godhed* mod hinanden. Troskab mod det forgangne og forventning til det kommende giver livet perspektiv og mening. Det forekommer mig fattigt

Der arbejdes fagligt

— hvor intensivt man end lever — udelukkende at leve sit eget korte liv uden at give sig tid til at se frem og tilbage.«

Hvis vi altså selv bliver *rige mennesker*, har vi også mulighed for at leve en *rig hverdag* fuld af livsglæde, af tillid til hinanden og af godhed mod hinanden. Og det er det mål, vi alle har i sigte med vor undervisning her og med det liv, vi prøver at leve med vore elever — også udenfor timerne.

Lykkes dette for os bare i nogen måde, så har vi vist også opfyldt de forventninger, eleverne kom til os med; for jeg tror, at alle kom med det ønske, at de her skulle få en hjælp, en vejledning og en dygtiggørelse til engang ad åre hver især at kunne blive en både *god og dygtig sygeplejerske*, og det kan kun den *gode og dygtige kvinde* blive.

II. K. Robert Hansen: „Skolen for livet“

Som arv fra min morbror, afdøde forstander Josef Blomgren, har jeg på min reol Grundtvig's skrift fra 1838 »Skolen for livet« — den bog, hvori han udkaster tanken om den *danske folkehøjskole*.

Det er altså ikke noget tilfældigt udtryk, når højskolen kaldes »skolen for livet«. Alle højskoleelever og -interesserede har været præsenteret for det masse af gange; men mere rammende kan det heller ikke siges, hvad det er, vi vil: lære vore elever *at leve*, intet mindre.

Men nu er der jo så meget, der går under navn af liv. Der var en student, der var på besøg hos en gæv vestjyde, og da denne fik at vide, at studenten havde været i Paris, spurgte han ham: »Sig mig, er der noget liv dernede?« Og det kunne studenten da svare ja til, han tænkte nok på livet i »Paris ved nat«.

Spørgsmålet er altså, *hvad* vi mener med livet. Det er måske knap så let at udtrykke; men på den danske folkehøjskole er vi i hvert fald enige om, at der til at leve hører mere end at eksistere, mere end at ånde og fordøje og have et erhverv, der kan give én føde og sikre én en levestandard og et vist fond af fornøjelser. Grundtvig taler om at »blive kjær ad Danmark og fortrolig med dets folk og modersmål« og »få smag på folkelig sang og skrift«. Selvom det kun er en side af sagen, er her peget i den rigtige retning: til at leve hører at kende sin rod, sin historie, sin verden, sin sammenhæng med land og folk og samfund, sin bundethed til det, sit ansvar og sin forpligtelse over for det og dermed at *kende sig selv*. Og videre: til at leve hører at undres over livet selv — den lever da ikke, som ikke er fyldt med undren over det underfulde og hellige, som livet er i sig selv — at kende det som *gave* ovenfra og som opgave og forstå, at det har et *formål*: at ære Gud og tjene næsten, og at se sine evner og kræfter i den sammenhæng. Ja, og endelig synes vi da heller ikke, at menneskelivet leves, i hvert fald ikke så rigt, som Gud har skabt det og under os at leve det, uden at øjet og øret er blevet opladt for det store, det skønne og det sande, altså de *kulturelle værdier*.

Hvor vil vi dog gerne tage vore elever ved hånden og lede dem ind i et sådant liv, og hjælpe dem til at blive rigtig *levende mennesker!* Det var da også det, Kold sagde, da han startede, at han for 6 rigsdaler om måneden ville gøre folks børn »så livlige (og det vil jo i hans sprog sige fulde af liv), så vakre og driftige, at de aldrig havde set magen«. Vi andre er vel knap så billige, heller ikke så sikre som han på, at vi magter opgaven — men hvor ville vi gerne!

Men — for her kommer nemlig et alvorligt men — selvom alt dette lykkedes, er det endda ikke sikkert, at vore skoler var skoler for livet; selvom vore elever blev de dygtigste til at kende livet om os, folk og fædreland, historie og samfund, litteratur, kunst og musik, og livet i os og af hjertet kunne glæde sig ved det og takke for det, er vi ikke sikre på, at skolen havde løst sin opgave som skole for livet. Eller rettere: Vi er sikre på, at det havde den ikke.

For her er vi ved det særegne for den danske folkehøjskole — i hvert fald i sin oprindelse, og hvor den oprindelige linje følges: den hviler på en tydelig *kristen bekendelse*. Og den kristne bekendelse svæver ikke frit i luften og er ikke udtrykt

På kirkevej

med bare at sige, at vore skoler hviler på »en åndelig grund«, og at undervisningen sker på en åndelig baggrund. Men det er en bekendelse af *Kristus* og til Kristus, til ham, som døde og opstod for os og kaldte os til sine disciple i dåben, til ham, der er *livet* i dødens verden, til ham, der siger tydeligt og umisforståeligt: »Jeg er opstandelsen og livet, jeg er vejen, sandheden og livet.«

Nej, vi lægger ikke det bitterste skjul på, at vi for alle ting også i den henseende, altså i egentligste henseende, gerne ville være *skoler for livet* og daglig beder derom. Hvis vi nemlig lagde skjul derpå eller pakkede det ind eller kun kom med forblommede antydninger derom, så var det jo et tegn på, at vi ikke var helt overbeviste om, at det er bogstaveligt sandt, at »den, som har Sønnen, har livet, og den, der ikke har Guds søn, har ikke livet« — eller det var et tegn på, at vi skammede os ved at sige det. Det giver nemlig ingen mening at skamme sig over at have fundet livet. Den, der er reddet fra druknedøden eller fra svær sygdom til døden, skammer sig dog ikke derved — hvorfor skulle vi da skamme os, at vi i Kristus har fundet livet? Hvorfor skulle vi ikke åbent *bekende* det? Hvorfor skulle vi ikke på vore skoler prøve på at møde Danmarks unge med *vidnesbyrdet* om Kristus, at han er livet, og at det er i ham, et menneske finder livet, når vi dog gerne ville, at vore skoler skulle være skoler for livet? Hvorfor skulle vi ikke *omgive vor arbejdsdag* på vore skoler med tak for det evighedsliv, der er skænket os i troen på Jesus Kristus? Hvorfor skulle vi ikke meddele direkte *kristelig oplysning* med vor

bibel i hånd? Hvorfor skulle vi ikke — i fuld frihed selvføl-
gelig — prøve at række vore elever hånd til et følgeskab med
os ikke bare til kirkedøren, men ind i *menighedens* forsamling
og helt frem til nadverbordet, til selve det møde med ham,
som er livet, som finder sted der?

Vi ville jo snyde vore elever for ikke bare det bedste, største
og lykkeligste af alt, men for det helt ud alt overskyggende
vigtige, om vi ikke gjorde det. Vi ville spise dem af med bare
skygger af og symboler på livet, men nægte dem *livet selv*,
om vi ikke gjorde det. Ja — og det er jo en erfaring, der tit
er gjort — vi ville snyde dem for det, der i virkeligheden for
alvor slår døren op på vid gab til *menneskelivet* og lukker os
ind i alle dette menneskelivs forunderlige rigdomme, alt hvad
Gud har skabt og under os at leve i med tak. Vi ville snyde
dem for det, der alene i virkeligheden gør det muligt med hel
frimodighed og god samvittighed at »elske livet« og fryde sig
ved det trods dets synd og død, nemlig *Guds tilgivelse og det
evige livs håb*, som det alene er skænket os i Jesus Kristus.

Netop i disse dage for 50 år siden var der en kreds af men-
nesker her i Nordvestsjælland, som fandt hinanden i ønsket
om, at der i Odsherred måtte rejse sig endnu en »skole for
livet«, og bad, stred og ofrede for den sag. Resultatet blev
Fårevejle Højskole. Blev den så en skole for livet? Gud alene
véd det — han kender hjerterne. Men vi véd, at der rundt om
i vort land i dette jubilæumsår sidder mennesker, der takker
Gud for Fårevejle Højskole, fordi de her mødte vidnesbyrdet
om ham, der er livet, så det blev til liv for dem. Vi, som har
vores gerning her, — ingen véd bedre end vi, hvor afmægtige
vi er overfor denne i egentligste forstand overmenneskelige
opgave, thi *kun Gud* kan ved sin ånd gøre vor skole til en
skole for livet. Vor bøn, vort håb og vor tillid er derfor til
ham: »Tag ikke din Ånd fra os!«

Og så beder vi da også om, at der fremdeles — også nu om
nogle uger — må være unge, som rejser herfra med dette på
deres tunger og i deres hjerter:

Du, som har dig selv mig givet,
lad i dag mig elske livet,
så for dig kun hjertet banker,
så kun du i mine tanker
er den dybe sammenhæng!

FRA SKOLEN

De sidste uger på et kursus er altid travle — der er så meget, der
skal nås.

Om udflugten den 22. februar kunne der skrives en roman;
vi nøjes med at mindes, hvordan vi i tre rutebiler med afgang fra

skolen kl. 6,45 alle kørte til Roskilde domkirke og derefter fordelt på tre hold besøgte Christiansborg, Skt. Lukasstiftelsen, Bispebjerg hospital, Diakonissestiftelsen, „Geelsgården“ (skole for invalide børn), Koføeds skole og tre af Kirkens Korshær's arbejdscentre. Atter forenet indtog vi middagen på KFUK i St. Kannikestræde og sluttede dagen på Det kgl. Teaters nye scene, hvor vi havde den oplevelse at se „Anna Sophie Hedvig“.

Forældredagen den 3. marts fik et forløb, som vi takker for. Antallet af de forældre, som rejser den lange vej (f. eks. helt fra Læsø) for at glæde os med deres besøg, bliver større for hver gang. Hvad der taltes, er gengivet andetsteds; og som tidligere samlede vi det hele i „Mirjams Velsignelse“. Ved kaffebordet tog montør Mølgaard Nielsen, Odense, ordet på forældrenes vegne, og fabrikant Vald. Olsen, Tølløse, bragte en hilsen fra skolens bestyrelse.

Skal vi også omtale pølsegildet den 8. marts — nej, det hører til det udsigelige!

Blot for en ordens skyld — vi bestiller også noget, meget endda! for meget? vi har alle på fornemmelsen, at for meget kan det ikke blive. Men rart er det nu med pusterummene ind imellem.

Og så er der kun afskedsfesten tilbage — men det er nu så sørgeligt, at vi vil opsætte at snakke om den, til den er kommet lidt på afstand, og øjnene er blevet tørre.

K. R. H.

Jubilæumsnoter

1. Lidt historie:

Kristeligt Dagblad kunne d. 6. marts 1907 meddele: Det udvalg, der er nedsat for at købe grund til højskolen i Odsherred, har købt gdr. P. Andersens ejendom „Flintholm“ ved Fårevejle for 16.000 kr. Samtidig er købt 3 tdr. land af et konsortium ved stationen.

Og selv har forstander J. Andreassen fortalt, at det var d. 13. marts, han for første gang stod på den lille „ø“, tog den i øjesyn, stak sin stok i jorden og sagde: „Her skal skolen ligge!“

2. Et brev.

Kære veteranvenner fra vinteren 1907—08 og sommeren 1908!

Vi to undertegnede, der ved vort for snart halvtreds år siden indgåede ægteskab er blevet bindeleddet mellem Fårevejle højskoles to første elevhold, har i disse dage med stor glæde og interesse læst begge holds vandremappers indhold.

Forstander Robert Hansen skriver i begge mapper, at eleverne fra de to veteranhold sikkert fra Viggo Bay henimod jubilæumsdagen vil få en ekstra indbydelse til festen.

Jeg takker forstanderen for hans gode tanker om mig, og jeg kan meddele, at første varsel herom i disse dage er afsendt med de to nævnte mapper. Andet varsel følger hermed i vort medlemsblad, og

tredie varsel vil komme i juni måned personligt til dem, der ikke inden 1. juli kan have nået at få de to mapper i hænde, det vil sige ca. 20 gamle elever, fordelt på begge hold.

Men så venter vi til gengæld også, at vi, forsåvidt vi da lever og er raske, møder op i stort tal. Der skal nok blive sørget for logi til jer. To eller tre af hvert køn kan bo her hos os.

Altså: vel mødt den 7. juli! — Jeres altid hengivne

Marie og Viggo Bay, villa Awtenfrej, Hørve.

3. Forberedelserne

til festen er i gang for fuld kraft. Vi arbejder på skolens forskønnelse og har taget fat fra bunden af — vi flytter møddingen og ajleholderen fra deres hidtil for både syn og næse temmelig pretentiøse plads til en mere beskeden. Om vi får råd til mere, vil tiden vise.

4. Elevforeningens bestyrelse

har været samlet til møde på skolen d. 9. marts for at „snakke jubilæum“. Hyggeligt og godt at mødes med disse skolens svorne venner. Frugten af mødet blev mange gode ideer m. h. t. festen og så et brev til de mange af skolens gamle elever og venner, som man kan finde frem til. Altså: noget vil vise sig!

Fra elevkredsen

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS, ARHUS,

indbyder til møde fredag d. 5. april kl. 20,15 på KFUM, Klostergade 37, med foredrag (m. farvebilleder) v. landbrugslærer Laur. Christensen, Tommerup Højskole: „På rejse i Finland“.

ØSTVENDSYSSEL HØJSKOLEKREDS

mødes i Hjallerup Missionshus lørdag d. 27. april kl. 20 til pakkefest, hvor forstander Edv. Jensen, Børkop Højskole, taler: „Tro og opdragelse“.

BRYLLUPPER:

Grethe Pedersen (1952) vieses i Grenå kirke d. 17. marts til havebrugskonsulent Egon Jensen.

Karen Margrethe Nielsen (1954—55) vieses i Niløse kirke d. 10. marts til diakon Svend Bertelsen, Filadelfia.

Vi ønsker begge parrene af hjertet til lykke!

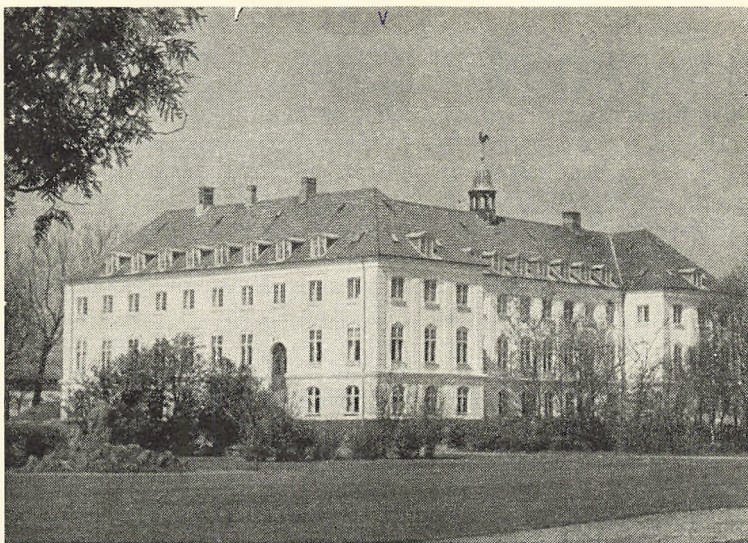
TIL BEDEVÆRELSET:

Frk. Kirsten Juhl, Flensborg, 3. Forstanderinde, frk. Ester Petersen, Virum, 5. E. J. 15. Venner i Brønderslev 56,85 kr. Hjertelig tak!

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: *Aage H. Lund.* - Redaktør: *K. Robert Hansen.*

Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

47. årg.

Maj 1957

Nr. 5

Han drog sin vej med glæde

Af C. M. Julin

I anledning af det forestående jubilæum har vi bedt den af skolens tidligere forstandere, som har virket længst, nemlig fhv. folketingsmand, landssekretær C. M. Julin, Roskilde, om at skrive bladets „spidsartikel“ denne gang.

I Apostlenes Gerninger (kap. 8) læser vi om, at en mand ved navn Filip får *ordre* til at drage ud ad den øde vej, der gennem Judæas bjerge og senere den begyndende arabiske ørken førte fra Jerusalem til den i øjeblikket så omtalte by Gaza ved Middelhavet. Det er Gud selv, der ved sit himmelske sendebud giver sin tjener besked om, at der på denne øde vej er en gerning at øve for ham.

Og Filip er *lydig*. Da han får befalingen, begynder han ikke at diskutere med Gud eller sig selv og spørge hvorfor — skønt man jo nok kunne synes, at der var begrundelse for et sådant spørgsmål, når man tænker på befalingens indhold og moti-

vering: »Stå op og gå mod syd til den vej, som fører ned fra Jerusalem til Gaza; den er øde!« Nej, ingen betænkning, ingen indvending; hans herre befalede, og han adlød.

Hvem var nu denne nylige tjener? Det var ikke apostlen Filip eller en anden af de »store«, men en ganske almindelig mand, én af de 7 diakoner, der havde fået betroet omsorgen for menighedens fattige (Ap. Gern. 6), én af dem, der var »tro i det lidet«.

Senere åbenbares det, hvad hans ærinde er på den øde vej. En vogn kommer kørende, og Herren hvisker til ham ved sin ånd: »Gå hen og hold dig til den vogn!« Igen det samme: kun et vink, og Filip er rede; der står endogså, at han løb. Og i vognen sad ingen mindre end finansministeren fra Ætiopien — en søgende mand på hjemvejen fra pilgrimsrejse til Jerusalem tempel og nu i sin søgen læsende Esajasbogens 53. kapitel.

Om den samtale, der udspandt sig mellem den lydige tjener og den sandhedssøgende minister, og om de følger, den fik, skal der ikke gøres nærmere rede for her — kun at den søgende fandt; han fik svar på sine spørgsmål; Filip fik lykke til at vejlede ham til erkendelse af sandheden om den korsfæstede og opstandne Jesus Kristus, og at han blev døbt til at tilhøre og tro ham som sin frelser.

At der så står videre om ætioperen, at han »drog sin vej med glæde« er så ligetil. Det forstår alle, der har fået del i det samme under.

Men det samme kunne også siges om Filip; også han kunne »drage sin vej med glæde«. Hans hjerte var uden al tvivl fyldt med glæde over, at han havde fået lov at blive brugt af Herren i hans tjeneste. Og denne glæde bevirkede, at han med fornyet iver drog rundt i alle byerne i hele Gazaområdet og forkyndte evangeliet.

Når jeg nu i højskolens jubilæumsår lader tankerne gå tilbage til de 27 år, jeg fik lov til at virke på »det hvide slot« blandt den store skare af nogle af Danmarks bedste unge, oplever jeg det, som Zakarias Nielsen gik udtryk for, når han synger:

„Hvert et minde
dybest inde
er fra Gud et stille bud“.

Mange af disse unge kvinder og mænd står mig klart for øje: de hørte Herrens kald og blev velsignet af Gud og gik så ud og var *til velsignelse*.

Så skulle da denne hilsen til »Sølvsnoren« minde os alle om, — hver på vores vej, øde eller befærdet, og i hvad ger-

ning, vi end blev betroet, stor eller »lille« — at være *lydhøre* over for Herrens kald til os, og at lydige tjenere og tjenerinder, der ikke skammer sig ved navnet Jesus og vidnesbyrdet om ham, kan blive *til velsignelse* og derigennem selv blive yderligere velsignet, så de mennesker, vi møder på vor vej, gennem os kan få hjælp til at drage deres vej med glæde — og vi selv med.

C. M. Julin.

C. M. Julin 75 år

Anledningen til ovenstående er ikke blot, at skolens 50 års jubilæum nærmer sig med raske skridt, og at red. derfor fandt det naturligt at få en hilsen til bladet fra den, som har virket ved skolen i længst tid, men også at Julin selv kan holde jubilæum — endda dobbelt. For det første 50 års jubilæum sammen med højskolen, idet Julin drog ind som lærer på »det hvide slot« (som på det tidspunkt — november 1907 — vistnok hverken var noget slot eller hvidt — men kun en enkelt ufuldendt fløj)

samtidig med dets åbning og sammen med sin seminarieforstander, J. Andreassen, som var udset til at være forstander. For det andet 75 års jubilæum, idet Julin den 24. maj kan fejre sin 75. fødselsdag.

Mange tanker og breve vil den dag finde vej til Kirkegårdsvej 9, Roskilde, fra Julins gamle elever og medarbejdere her på F. H. Navnet C. M. Julin er jo uløseligt knyttet til F. H.s historie. Også for et nyt slægtled skal dette slås fast. Hin dag i 1907, da han rykkede ind på F. H. og tog bolig på »Valdemars slot« og »Jungshoved«, blev til en lang række år i skolens tjeneste — først 5 år som lærer, derefter 22 år som forstander og siden indtil denne dag som skolens svorne ven, én af de tre »genrejsere« i 1944 og stadig bestyrelsesmedlem, som ikke bare viser sig ved bestyrelsens officielle møder, men gang på gang dukker op på sin gamle skole og lyser op med

C. M. Julin

sit smil og varmer os, som nu har vor gang og gerning her, med sit håndslag.

Vi skal ikke skrive Julins historie — den hører hjemme andetsteds — kun hylde dig og takke dig for trofasthed mod din gamle skole og for faderligt sind over for os yngre i tjene- sten og ønske, at vi — om det kan stemme med Guds vilje — må have dig iblandt os endnu et stykke tid og nyde godt af dit venskab. Lad vores lykønskning være knyttet til det bil- lede, jeg har af dig i mit sind fra mine drengeår: Jeg ser dig stående — det har nok været sommeren 1920 — i skolegården omgivet af din store elevflok og syngende for på »Jubler, hver en sjæl på jord: *Gud er god!*« Måtte den tone stadig lyde i dit hjerte og fra din mund!

K. Rob. H.

Igen bibelkursus på F. H.

I okt. 1955 holdtes bibelkursus her på skolen med overvældende god tilslutning. Også mange af skolens gamle elever benyttede lej- ligheden til igen at blive elever på deres gamle skole. Nu har besty- relsen for „Kirkelig Forening for den Indre Mission i Danmark“ gennem rejsepræst J o h a n n e s P e d e r s e n, Fredericia, igen til- budt os et sådant kursus, og vi har med tak taget imod. Det er plan- lagt til 1.—3. o k t o b e r d. å. Notér allerede nu datoerne!

Fra skolen

Et elevhold er rejst — et nyt er kommet. Hvad der gemmer sig i disse få simple ord, ved alle, der har haft med højskole at gøre: bevæget afsked med en flok unge, som vi var kommet til at holde af — og så spændingen og forventningens glæde, når de nye rykker ind.

Men nu lidt i enkeltheder: Med vinterens offentlige møder tog vi afsked den 13. marts; sognepræst K r. P o n t o p p i d a n, Køben- havn, og sekretær J ø r g e n L a r s e n, Bethesda, talte. Med vinter- holdet tog vi afsked dels ved altergangsgudstjenesten i kirken ved forst. den sidste søndag, dels ved afskedsfest i foredragssalen under traditionelle former den 26. Efter forst.s tale så vi også denne gang filmen „Skæbne eller skabervilje“, idet vi stadig synes, at den sam- ler alt det, vi ville med vor undervisning, og sætter det „faglige“ i det rette åndelige perspektiv. Under kaffebordet vekslede alvor og gammen. B e n t e B. J ø r g e n s e n havde skrevet sangen; en fortræffelig „avis“ var redigeret og blev oplæst af H e l e n A n - d e r s e n; én (navnet tilbageholdes af gode grunde! red.) var så letsindig at udbyde sine skolebøger til salg til højstbydende, men fortrød i sidste øjeblik, da hun kom i tanker om, at der måske

Trods travlhed et lille hvil

alligevel var et eller andet i dem, hun endnu ikke havde fattet; bogpræmier til stilskrivere uddeltes til Birgit Bertelsen og Kirsten Rasmussen. Inden frk. Karen Buhl sluttede med i sin aftenandagt at minde os om bønnens gave, talte Anna Marie Jessen på elevflokkens vegne og overrakte skolen en penge-gave til skolens forskønnelse. Tak endnu en gang for den og vintere-
ren 1956—57 til jer alle, I, som nu er „spredt ud i kæden“!

Også skolens medarbejdere spredtes i april måned. Hvor „Mikkel“ tog hen, behøver ikke at nævnes — Norge; hvor ellers? Hvem „Paddehatten“ ved Veddinge Strand tiltrak, er det heller ikke nødvendigt at specificere. Men helt drevet den af har vi nu ikke; en del faglige møder og kursus stillede deres krav: medarbejdermøde (for alle 7 sygeplejehøjskoler) på Børkop Højskole, oversygeplejerskemøde i København, præstekursus på „Liselund“ og håndboldkursus i Sønderborg — hvem der deltog i hvad, er ikke vanskeligt at gætte — og endelig som en festlig fælles optakt til sommerens arbejde årsmødet på Haslev Højskole for alle medarbejdere på Indre Missions Ungdomsskoler. Og herhjemme: invasion af håndværkere — på visse dage op til 20 — som vendte op og ned på hele det ærværdige slot. Og så da rengøringen var nogenlunde overstået, to dages jordstorm af vendsysselsk format, som fyldte alle værelser og lokaler med en lille tomme støv, så alle stationsbyens støvsugere måtte rekvireres.

At sommerholdets ankomst derfor måtte udsættes til den 7. maj, er intet under. Men så kom de også og erobrede skolen — og os.

Ved sommerens første offentlige møde den 9. talte provst J o h s. K r o h n, Finderup, og frue — provsten om nødvendigheden af et livssyn, som kan bære i liv og død, og provstinden efter kaffen om dette livssyn i praksis ud fra oplevelser i Indien (fru Krohn er født og har haft sin opvækst og siden en række missionærår ved sin mands side i Indien på Santalmissionens arbejdsområde). En af de nye elever, K a j a A n d e r s e n, sang til slut et par sange solo.

Og så er vi ellers allerede inde i både arbejdets og kammeratskabsudfoldelsens dejlige rytme — og beder gamle elever — om de kan rumme det — en gang imellem at huske os i bøn til Gud om, at vi med det alt sammen må være inde under den velsignelse, hvorpå alt beror!

K. R. H.

Nogle tanker ved afskeden

Boghandler Erik Gudmand-Hoyer, Fårevejle Boghandel, uddeler hvert halvår to bogpræmier for stilskrivning. Af den ene af de to denne gang præmierede stile bringer vi med tak og tilladelse et uddrag:

Da vi nu snart skal rejse herfra, føler jeg trang til at prøve på at sige lidt om, hvad dette højskoleophold har betydet for mig.

Da jeg for snart 5 måneder siden kom her til Fårevejle Højskole, var det med blandede forventninger: „Hvordan mon de kammerater er, du skal være sammen med? Hvordan mon lærerinderne og forstanderen er? Hvad mon det egentlig er, du skal til at lære? Vil du komme til at føle dig hjemme på det sted?“ Men med den hjertelighed, vi blev modtaget af alle her på stedet, følte vi straks, at „her var godt at være“.

De første par dage var lidt underlige. Vi gik og kikkede hinanden lidt an og kunne ikke rigtig finde rundt; men det varede ikke længe, før vi følte os hjemme. Det var dejligt at få lov til at sidde på skolebænken igen; en ny og forunderlig verden blev pludselig lukket op for én; det var så spændende det hele, og tit var det helt ufattelige ting, vi fik at høre. Tænk, at den menneskelige organisme er dannet af så mange, mange celler, og at alle vore funktioner, som vi før kun har regnet for at være så selvfølgelige, er så komplicerede og fint opbyggede! Det, der næsten har fyldt mig med den største undren, er alt levendes afhængighed af solen; at vor bevægelse og varmeenergi til syvende og sidst stammer fra solen, syntes mig forunderligt.

I foredragssalen har der også været mange dejlige timer, hvorigennem jeg har lært, at det ikke bare var det faglige, vi havde brug for, men at det også var det menneskelige og åndelige. Jeg

har fået øjnene op for den store værdi, det er at kende noget til etik, litteraturen, historien og kirkehistorien. Hvor har jeg f. eks. været glad for at få et indblik i de store mænds liv, der stred for at vinde kristen frihed i Danmark. Nu ved jeg, at når jeg møder en bog om kirkens betydelige mænd, vil jeg læse den med stor interesse.

Også de mange stunder i kammeraternes kreds, både når vi var samlet til fest, og når vi sad nogle stykker på værclserne og sang eller talte sammen, har haft stor betydning. Af de særlige rige stunder vil jeg sent glemme vore adventsaftener og julefesten.

Nu om få dage så er vi ikke her mere. Hvor den tid dog gik hurtigt!

Selv om jeg måske aldrig bliver sygeplejerske, har dette ophold ikke været forgæves. Men opgivet at blive sygeplejerske har jeg nu ikke; jeg vil kæmpe for det, hvis ikke Gud viser mig en anden vej. For jeg siger, som vi så tit har sunget: „Kamp må der til, skal livet gro“.

Nu vil jeg slutte med ønsket om, at Gud må velsigne Fårevejle Højskole og dens medarbejdere i årene fremover.

Birgit Bertelsen.

JUBILÆUMSNOTER

1. Elevforeningens jubilæumsindsamling

Mon ikke de fleste af „Sølvsnoren“s læsere er interesseret i at høre, hvordan indsamlingen går.

De gule kuverter fra postgirokontoret plejer ellers ikke at være så interessante, men jeg tilstår gerne, at i denne tid er det dem, jeg åbner først, når posten har været her.

Beløbets størrelse, synes jeg, skal være en hemmelighed indtil videre. Men jeg vil gerne røbe, at indtil i dag (6. maj) har 263 tidligere elever og venner af F. H. sendt bidrag til jubilæumsindsamlingen.

Foreløbig vil jeg gerne her sige tak til enhver, der indtil nu har sendt et bidrag. Og de mange, som endnu vil være med, beder jeg om snarest at sende bidraget. Det ville være rart, om vi 1. juni kunne gå i gang med at lave adresse-mappen og i øvrigt være klar over, hvor stort et beløb vi har til rådighed. Tak, om I vil tænke på det!

Vi, der har haft med udsendelsen af skrivelserne at gøre, beklager, at nogle navne har været på to lister. Det er grunden til, at der er nogle, der har fået to henvendelser.

Tak for de mange hilsener på bagsiden af girokuponerne!

Venlig hilsen!

Aage H. Lund.

2. Festforberedelserne

Efter veloverstået fornyelse af mødding og ajlebeholder er vi gået i gang med andre og mere spændende opgaver i retning af forskønnelse og forbedring af skolen. Indvendig fornyes hele det 50 år gamle centralvarmeanlæg; der indrettes fire nye elevværelser (1 i det tidligere arkiv og 3 i „snedkerværkstedet“), og den hidtil så triste køkkengang har fået terrazzogulv og flisevægge. Udvendigt får murene en grundig omgang reparation og hvidtning. Dyrt, men dejligt.

Fra elevkredsen

HØJSKOLELANDSSTÆVNE PÅ HIMMELBJERGET

Tidligere elever fra Indre Missions Ungdomsskoler (højskoler, efterskoler og fagskoler) har taget initiativet til afholdelse af et højskolelandsstævne på Himmelbjerget søndag den 21. juli kl. 14. Højskolefolk fra både Sjælland, Fyn og Jylland vil tale; der bliver korsang og optrin af højskoleelever. Nærmere program senere. Noter dagen allerede nu og prøv at arrangere udflugt til dette skønne og historiske sted!

BRYLLUPPER

Omkring 1. april forvandlede Birgit Christensen (vinteren 1953 —54) til fru mekaniker J. Chr. Nørgaard, boende Østergade 1, Brønderslev.

Den 7. april viedes kommunelærerinde, frk. Gudrun Blomgren, datter af forstander Josef Blomgren, Søborg, i Fårevejle kirke til cand. mag. Hans Aaen, Søborg. Festen stod i brudens gamle hjem på F. H.

Den 14. april viedes i Hedensted kirke frk. Anna Hvedkjær Knudsen (sommeren 1953) til diakon, sygeplejer Villy Hoffmann Christensen, Sindssygehospitalet, Viborg.

Den 18. maj vies i Slagelse Skt. Mikkels kirke Lis Fabricius Pedersen (sommeren 1952) til hr. Thorkild Erritzøe, København. Bryllupsadresse: Løvegade 79, Slagelse.

Vi ønsker brudeparrene hjerteligt til lykke.

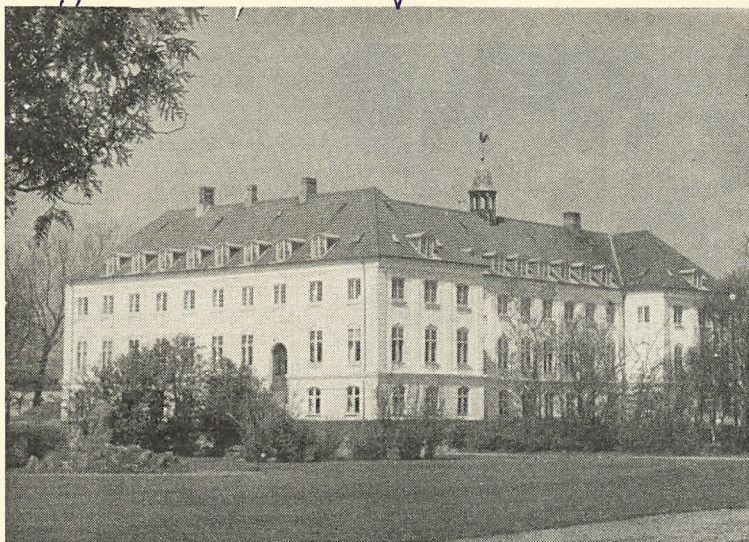
GAVER TIL BEDEVÆRELSET

A. B. 15 kr. Anna Andreasen, Augustenborg, 2. Ellen Hansen, Hvalsø, 10. Esther Petersen, Virum, 15. Karen Engholm, „Østergård“, Kr. Hyllinge, 10. Svend Lund, Hareskov, 5. — Hjertelig tak!

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: *Aage H. Lund.* - Redaktør: *K. Robert Hansen.*

Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

47. årg.

Juni 1957

Nr. 6

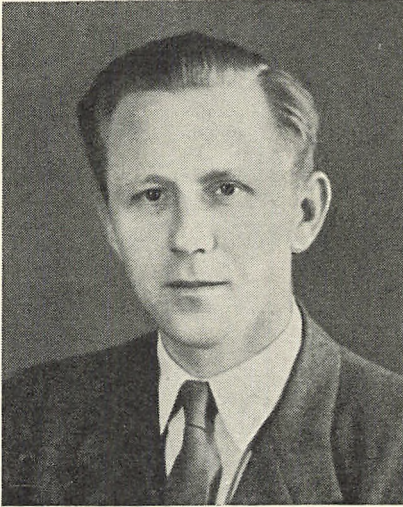
Hvad er det højeste gode?

I sidste nummer havde C. M. Julin ordet på dette sted. Denne gang har red. bedt Jørgen Jensen, som var F. H.s forstander 1947—51, om en hilsen.

Af lærer Jørgen Jensen, Filadelfia

Den norske forfatter Sigurd Opdahl skriver i bogen »Hvordan bør jeg leve« noget om de forskellige opfattelser af, hvad der er det højeste gode i livet. Det er blot til indledning, at han er inde på dette spørgsmål; men det har fået mig til at arbejde lidt mere med det.

Enten vi går tilbage i historien, eller vi vil spørge mennesker i dag, så vil vi stort set møde tre forskellige anskuelser om dette spørgsmål. Mange mennesker vil svare, at det højeste gode består i *at have det godt*. Vi møder dette syn i oldtidens Grækenland, og vi møder det under renæssancen og humanismen i det 15. århundrede, men navnlig kommer det frem ved englænderne Bentham og Mill, som i det 19. århundrede er

Forstander Jørgen Jensen

de fornemmeste repræsentanter for nyttemoralen. Og udviklingsmoralen fra slutningen af forrige århundrede er udtryk for det samme, at det højeste gode består i, at det går godt i det ydre. Den moderne statsmoral siger noget lignende. Særlig ser vi det i de totalitære stater, at livet drejer sig kun om de ydre fremskridt, men også i demokratierne må vi være på vagt over for den anskuelse, at høj levestandard eller levestandard ikke bliver en afgud. Høj levestandard er ganske vist et gode,

og mange mennesker trænger til at få det bedre ogsaa i det ydre, men det må blot ikke blive et mål i sig selv.

Det andet syn på dette spørgsmål møder vi hos ikke-kristne humanister. Det går ud på, at det højeste gode består i *at blive god*. Det er egentlig et godt mål, når et menneske siger: »Kunne jeg blot blive rigtig god«! Immanuel Kant fra det 18. århundrede siger: »Der kan ikke tænkes noget, hverken i eller uden for verden, som uden forbehold kan gælde for at være godt uden den gode vilje«. Men vor vilje er jo ikke god. Er vi ærlige, så opdager vi, at vi kan ikke blive gode i os selv. Det er ikke så enkelt, som Sokrates udtrykte det, at dyd beror på viden, og den, som ved, hvad det rigtige er, han vil også gøre det. Vi må give Paulus ret, når han siger i Romerbrevets 7. kap.: »Det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke. Det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg. Jeg elendige menneske, hvem skal fri mig fra dette dødens legeme? — Gud ske tak ved Jesus Kristus, vor Herre«! Her er vi ved godhedens kilde. Her er det kraftcentrum, som kan hjælpe os til at blive gode.

Hermed er vi ved det kristne syn på dette spørgsmål om, hvad der er det højeste gode. Det kan udtrykkes sådan, at det højeste gode består i *Gud*. Det at være god har i høj grad noget med kristendommen at gøre. Jeg har prøvet på at tælle, hvormange gange god, godt, godhed står i Ny Testamente. Det bliver vist 214 gange. Desuden ogsaa mange gange i Gl. Testamente. F. eks. står der i Markus 10, 18., at ingen er god uden een, nemlig Gud. Det går igennem bibelen, at Gud er

godhedens kilde, og at Gud i Jesus Kristus har åbenbaret sin godhed for os. Og Paulus siger i Fil. 1, 6., at Gud, som har begyndt sin gode gerning i os, vil fuldføre den indtil Jesu Kristi dag. Derfor gælder det om, at vi aabner os for Gud, som er godhedens kilde. Her har vi vejen til at blive god. — Vi bliver ikke gode i vore egne øjne, tværtimod. — Det mangler ikke på opfordringer i bibelen til at være gode mod hinanden. — Det moderne samfund har gjort tilværelsen mere upersonlig. Godheden er heller ikke et karaktertræk, som der spørges så meget efter. Det er mere intelligens, kundskab, effektivitet o. s. v. Men uden godhed bliver livet så koldt. Og der er trods alt muligheder nok for den enkelte kristne og for kirken som helhed til at vise godhed.

Vor egen godhed, vore egne gerninger er ingenting værd, men i troen på Gud er vi »hans værk, skabt i Kristus Jesus til gode gerninger, som Gud forud lagde til rette, for at vi skulle vandre i dem« (Efes. 2, 10.).

Og så til sidst en lykønskning til Faarevejle Højskole med de 50 år med ønsket om, at højskolen under skiftende kår må undervise om det kristne syn på mennesket, det kristne syn på, hvad der er det højeste gode.

Jørgen Jensen.

På tur gennem Gudbrandsdalen

*med Sigrid Undset
og Kristin Laurensdatter*

Kalundborg - Lillehammer - Trondhjem

Johanne Mikkelsen

Besøger man disse steder, er det Sigrid Undsets navn og skikkelserne fra Kristin Laurensdatter, der gang på gang fylder ens sind.

Stærkest virker måske oplevelsen af Trondhjem domkirke. Mon nordmændene ved, hvilken klenodie de der ejer? Noget tyder derpå. Bevilling efter bevilling ydes til restaurering af den, så den om 30 år kan stå som tanken var, den skulle være. Talrige arkitekter og kunstnere arbejder støt og målbevidst. Ord er fattige, når man vil omsætte følelser, der rummes i ens sind, når man står ved Nidaros Domkirke. Og nu kommer Kristen Laurensdatter ind i billedet. Man ser hende, som hun er skildret i 2. del af romanen, komme op

mod helligdommen. Hun har gået den tunge pilgrimsgang fra Husaby til Nidaros. Nu er hun ved Hellig Olavs kilde, og her synker hun sammen i anger og bod og anrøbelse af Norges skytshelgen. Så stærkt virker dette minde, at man næsten bliver forbavset over ikke at finde knælende pilgrimme i kirken, da man endelig står der i dette dunkle, skønne rum, der stemmer ens sind til tilbedelse og taksigelse.

Følger vi Kristin Laurensdatter sydpå, som vi ofte møder hende i romanen, gennem Gudbrandsdalen, der snart er snæver med truende fjælde til begge sider, snart en frugtbar slette med vidt udsyn, kommer vi til Lillehammer. Her bliver billederne igen levende. Står man ved ildstedet i et af de ældste huse i Anders Sandvigs frilandsmuseum, træder eet bestemt billede frem: Kristin, den nye husfrue ved ildstedet, gæster ved bordet og husbonden Erlend i højsædet. — Fra de tæppebehængte vægge taler våbnene deres stærke sprog, og man kan næsten høre de mange drengestemmer fra loftets sengepladser. — Eller tunet, hvor så mangt et sorgens eller glædens budskab blev meldt; hvem husker ikke det sidste besøg, Erlend aflagde på sit eget tun? Eller huskapellet, der får tankerne til at gå til Laurens og broder Edvin!

I selve Lillehammer møder vi forfatterindens hjem, »Bjerkebæk« — en typisk norsk gård, hvor man ligesom aner, at væggene rummer noget af den stærke fantasi og rodfæstethed i fædrenes arv, som var Sigrid Undsets styrke. Ydmygt bøjer man hovedet den dag, man ved Mesnaliens kapel (15 km fra Lillehammer) staar overfor hendes grav. Tre simple jernkors giver os navnene på hende og hendes to børn, sønnen, der faldt i kampene omkring 9. april, og datteren, vi kender fra børneskildringerne som »barnet, der aldrig bliver voksent«. Kun Sigrid Undsets fødselsår: Kalundborg 1882 og dødsår: Lillehammer 1949.

En rig arv gav hun os. Lad os ære hendes minde ved at forvalte den på bedste måde!

»Mikkel«.

Fru Sofie Nielsen, „Hyldgård“

Påny er der sket et dødsfald blandt vor skoles gode venner. Gdr. Theodor Nielsen har haft den sorg at miste sin hustru. Fru Sofie Nielsen døde den 19. maj og blev begravet på Fårevejle kirkegård på sin 71 årige fødselsdag den 25. Alle skolens gamle medarbejdere og elever kender fru Nielsen — hun og hendes mand har jo været vore gode og trofaste naboer i 43 år, altså næsten hele skolens historie igennem, og levet

med i dens liv. Fru Nielsen betød uendeligt meget for sit hjem, både som sin mands trofaste støtte i hans travle færd, og som den gode, troende mor for sin børneflokk. Men her på skolen takker vi i mindet for, hvad hun har betydet for os gennem de mange år. Hun var en af dem, der i stilhed foldede sine hænder for vor skole og har været med til at bære den. Vi er glade for, at vi fik lejlighed til i kirken at bringe en hilsen fra skolen, idet elevkoret sang, bl. a. Josef Blomgrens og lærer Webers smukke aftensang.

„Sølvfødselsdag“

Ja, vi lever i øjeblikket i festernes tegn. Når vi engang omsider er sluppet — forhåbentlig levende — over skolens 50 års jubilæum den 7. juli, dukker ikke mange dage efter et nyt op, nemlig instruktionssygeplejerske, frøken Lilly Frederiksen's do. tirsdag den 30. juli. — Det kan

synes at være lidt rigeligt med fest i een måned. Men ved nærmere omtanke er det helt, som det skal være. At skolen nemlig vil stå på den anden ende den 7. juli i anledning af skolens 50 års dag er klart; og når den så igen gør det den 30. juli i anledning af frk. Frederiksen's, så kommer den jo på ret køl igen til hverdagene herefter. Og det befinder frk. Frederiksen som det pligt-opfyldende arbejdsmenneske, hun er, sig nu alligevel bedst ved — og vi andre med. F. H. og L. F. må vel være en slags tvillinger, når de sådan er født på samme tid — de passer i hvert fald knippelgodt til hinanden og hænger vældigt sammen, som tvillinger plejer at gøre. — Augustnr. af dette udmærkede blad vil bringe udførlige referater af festlighederne for begge.

Fra skolen

Der er ikke så mange ting at berette herhjemmefra denne gang — kun dette, at vi er glade for vore nye „sommerpiger“. Efter modtagelsen af holdet og de dermed forbundne „forberedende øvelser“ har vi nu — synes vi — arbejdet os sammen.

Og der er i sandhed noget at slide med og slide for. For hvad kan der ikke komme ud af et ophold på Fårevejle Højskole! For nylig er da en af vore gamle elever blevet minister. Indenrigsminister Søren Olesen har nemlig været elev her i vinteren 1908—09. Vi ønsker Søren Olesen til lykke og velsignelse personligt og visdom og styrke til den ansvarsfulde og vanskelige gerning.

Gunhild Kofod

Karen Buhl

Om et par dage må vi tage afsked med en af vore medarbejdere, undervisningsassistent, frk. Karen Buhl, som efter et års tjeneste hos os forlader os for at søge yderligere uddannelse — først på Bispebjerg Hospital og efter sommerferien på kursus på Aarhus universitet. Frk. Buhl afløses af frk. Gunhild Kofod, som jo tidligere har virket her som undervisningsassistent og nu efter endt universitetskursus i Aarhus vender tilbage som fuldt uddannet instruktionssygeplejerske. Vi siger frk. Buhl tak for værdifuld hjælp og godt kollegeratskab i „lærerkollegiet“ — og til frk. Kofod velkommen hjem!

Højskolelandsstævnet på Himmelbjerget

søndag den 21. juli kl. 14 har fået følgende program: Forstanderne Johs. Magelund, Haslev udvidede Højskole,, P. Møller, Tommerup Højskole, og P. H. Lauritsen, Hoptrup Højskole, taler. Og det hele er indrammet af korsang og optrin af højskoleelever. Afslutning kl. 17,30. — Lad søndagsturen gå til Himmelbjerget den 21. juli.

Bryllup

F. H.s rare gartner og pedel Gunnar Winther Rasmussen vieses den 1. ds. i Bredsten kirke til Ellen Kristensen, d. af gdr. Hans Kristensen, Ravning Mark pr. Bredsten. Vi ønsker af hjertet brudeparret til lykke og siger Ellen hjertelig velkommen til F. H. Det unge par skal bo på „Flintholm“. Hvor ville vi gerne have kunnet lade dem flytte ind i et istandsat „Flintholm“ — men ak! det nåedes ikke. Men det kommer.

JUBILÆUMSFESTEN

Ja, så har vi hermed den glæde at indbyde alle skolens gamle medarbejdere, elever og andre venner til 50-årsfest i forbindelse med

elev- og sommermødet 6.-8. juli 1957

I store træk ser programmet således ud:

LØRDAG DEN 6. JULI:

Efter kl. 16: Ankomst til skolen.

Kl. 18,00: Aftensmad i spisesalen („Marthasalen“).

Kl. 20,00: I foredragssalen („Mariasalen“): elever og lærere opfører et ektemporalspil under ledelse af instruktionsygeplejerske frk. G u n h i l d K o f o d. Kaffebord. Førstelærer A l f r e d C h r i s t e n s e n, Lundby (tidl. F. H.), taler.

SØNDAG DEN 7. JULI:

Kl. 8,00: Flaget sættes. Morgenmad. Morgenandagt i foredragssalen v. forstanderinde frk. A n n e t t e P a d e.

Kl. 10,00: Gudstjeneste m. altergang i Fårevejle kirke v. sognepræst T a g e M o r s i n g.

Kl. 12,30: Frokost og kaffe.

Kl. 14,00 prc.: I haven: Forstanderen byder velkommen. Skolens formand, pastor C h r. B a r t h o l d y og indenrigsminister S ø r e n O l e s e n (venteligt) taler. Der er højtaleranlæg. Hørve hornorkester medvirker.

Kl. 16,00: Gymnastikopvisning af eleverne under ledelse af frk. E b b a S ø r e n s e n.

Kl. 16,45: Elevforeningens generalforsamling. Dagsorden: 1. Beretning v. formanden, indremissionær A a. H. L u n d, Næstved. 2. Regnskabsafklæggelse v. kassereren, frk Johanne Mikelsen. 3. Bestyrelsesvalg (følg. er på valg: A a. H. L u n d, forstanderinde frk. Esther Pedersen, Virum, og lærer V i g g o B a y, Hørve). 4. Valg af revisorer. 5. Eventuelt.

Kl. 17,30: Middagsmad.

Kl. 19,00 prc.: Aftenfest i gymnastiksalen. Kantate under medvirken af elevkoret og Vallekilde-orkestret. Skolens tidl. formand, fabr. V a l d e m a r O l s e n: „Træk af skolens historie“. Derefter korte taler af statskonsulenten for ungdomsundervisningen, dr. phil. R o a r S k o v m a n d, de tidligere forstandere C. M. J u l i n og J ø r g e n J e n s e n, elevforeningens formand, indremissionær A a H. L u n d m. fl. Kaffebord. Ordet frit. Afslutning v. forstanderen.

MANDAG DEN 8. JULI:

Kl. 7,30: Flaget sættes. Morgenmad. Morgenandagt i foredragssalen.

Kl. 9—9,50: Foredrag v. forstanderen.

Tog afgang kl. 10,08.

Indmeldelse må ske på omst. blanket og være os i hænde senest 2. juli. Det er nødvendigt, at indmeldelsesfristen overholdes, og at man — hvis man ønsker at deltage i måltider — skriver nøjagtigt, hvilke måltider det drejer sig om.

Betalingen ordnes således, at man enten betaler 12 kr. for hele stævnet med alle måltider fra først til sidst — eller man forud for måltiderne køber spisebilletter i mødets bureau på „Rådhuspladsen“ til følgende priser: Aftensmad (lørdag) kr. 1,50, aftenkaffe (lørdag) kr. 1, morgenmad (søndag) kr. 2, frokost m. kaffe ((søndag) kr. 3, middag (søndag) kr. 3, aftenfesten (søndag) kr. 2 og morgenmad (mandag) kr. 1,50. Deltagelse i hele stævnet er således præmieret med en „betydelig rabat“.

Der medbringes spisebestik til måltiderne og lagen og tæppe eller sovepose til overnatningen.

Jubilarer er vi alle denne gang, men specielt naturligvis vinterholdet 1907—8 (50 år), sommerholdet 1917 og vinterholdet 1917—18 (40 år), sommerholdet 1932 og vinterholdet 1932—33 (25 år), sommerholdet 1947 og vinterholdet 1947—48 (10 år) — og disse får hermed et særligt varmt: Velkommen hjem!

Vi beder indtrængende alle, som holder „Sølvsnoren“, om at bringe indbydelsen ud til dem, hvem bladet er gledet af hænde. De kender sikkert mange gamle elever eller medarbejdere herfra, som ikke mere får „Sølvsnoren“. Tak, om De vil gøre dem og os den tjeneste! Vær festens medarbejdere både på denne praktiske måde og så først og sidst ved at bede om Guds velsignelse over dagene!

Specielt til F. H.s tidligere medarbejdere

Vi ville så gerne have kunnet sende en speciel indbydelse til de mange, der gennem de forløbne 50 år har været skolens medarbejdere, enten som lærere og lærerinder eller som medlemmer af skolens eller elevforeningens bestyrelse eller ved det praktiske arbejde i hus eller på mark. Men det er os umuligt; dels mangler vi oplysninger eller adresser, og dels ville vi jo nemt kunne komme til at forbigå nogle. Vi tror, at De forstår det og vil tage imod indbydelsen på denne fra formens side beskedne måde og forstå, at den er lige så kærligt og personligt ment, som hvis De fik den i kunsttryk på håndgjort papir. Velkommen!

Københavnere — se her!

For at gøre det så nemt som muligt for Dem at deltage i jubilæumsfesten søndag den 7. juli har vi arrangeret speciel bustur for Dem. Man mødes ud for „Bethesda“ på Grønttorvet (ikke så langt fra Nørreport st.). Afgang kl. 8 præc. — så kan De nå at være med til gudstjenesten kl. 10. Hjemtur ved 22—23-tiden, når festen er forbi. Man må melde sig så hurtigt som muligt til Københavnskredsens formand, hr. K r. B a c h, Metropolitanskolen, Struensegade 50, Kbhvn. N (telefon Nora 7263 før kl. 8 eller efter kl. 14). Turen koster 12 kr. Vær med til at bekendtgøre dette!

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: *Aage H. Lund.* - Redaktør: *K. Robert Hansen.*

Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

47. årg.

August 1957

Nr. 8

50-års festen

Selvom det altid er vanskeligt at bedømme det, man selv er impliceret i, må vi dog begynde med at skrive, at jubilæumsfesten 6.—8. juli fik et festligt og godt forløb. Hermed er udtrykt vor taknemmelighed mod Gud og mennesker for, hvad vi oplevede.

Og så vil vi i øvrigt lade andre fortælle, idet det følgende er en sammenflikning af referaterne i Holbæk Amtstidende og Holbæk Amts Venstreblad for 8. juli og af andre „øjenvidner“s beretning:

Store og festlige dage i skolens historie

Optakten til jubilæumsdagen fandt sted allerede lørdag eftermiddag, hvor mange gamle elever og medlemmer af skolens vennekreds var mødt op. De blev budt velkommen af forstanderen, og senere ryttedes man sammen ved aftenmaden.

Interessant ekstemporalspil.

Om aftenen opførtes i foredragssalen et ekstemporalspil under ledelse af instruktionssygeplejerske, frk. G u n h i l d K o f o d. Salen var fyldt til bristepunktet, da spillet, hvis titel var „Kan de mødes?“ indledtes. Det var delt i fem billeder og formede sig som en samtale mellem en mor og en præstefrue samt nogle unge piger. Problemet var, at en ung pige fra et godt hjem var kommet på afstand af forældrene og sammen med uheldige kammerater, men ved spillets slutning skimtes en tilfredsstillende løsning. Spillet blev udmærket udført og gav adskilligt stof til eftertanke.

Efter en kaffepause talte en af højskolens tidligere lærere, første-lærer A l f r. C h r i s t e n s e n, Lundby, ud fra et ord i romerbrevet: „Korsets ord er en kraft til frelse for den, der tror“.

En smuk »morgengave«.

Søndag morgen samledes man til flaghejsning. Og her oplevedes noget — i al sin enkelthed — virkelig smukt: Netop som man skulle til at hejse skolens gamle og flossede flag, skred en procession ned ad skolens hovedtrappe og hen til flagstangen. Processionen bestod af en repræsentant for lærerstaben, en for eleverne, en for køkkenpersonalet, en for gartneriet og en for landbruget (den lille 3-årige Niels Erik Jespersen) og bar imellem sig et stort, dejligt nyt flag — den første jubilæumsgave, og skønnere kunne den næppe være. Forstanderinde, frk. P a d e var ordfører og overrakte skolen gaven, og forstanderen modtog den, takkede på skolens vegne og udtalte ønsket om, at dette nye flag i mange år måtte hjælpe os til at holde os vor bekendelse og bestemmelse klart for øje, nemlig at være kristne og danske. Forst. mindedes i øvrigt, at historien gentog sig, idet det samme var sket ved elevmødet i 1915, da forst. Julin havde stået på samme sted og modtaget et dejligt flag (som imidlertid var forsvundet i „tyskertiden“) med Josef Blomgrens vers broderet i en krans af egeblade:

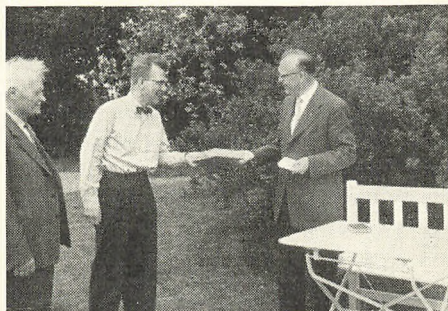
„Fold dig ud, vort frie flag,
foran ungdomsborgen!
Lad os gennem dunkel morgen
omkring korsets flag se dag!
Ungdomsskare, stå ærsvagt
om vor skønne fane!“

Og så sattes det nye flag for første gang.

Fædrene mindes.

Umiddelbart derefter gik man til mindestenen for sognepræst P. C. D y ø k j æ r, skolens initiativrige, første formand. Fabrikant V a l d. O l s e n udtalte personlige mindeord og nedlagde på bestyrelsens vegne en buket blomster, og frk. P a d e holdt derefter morgenandagt med tak til Gud for årene, som svandt og med bøn om

Skolens boghandler gennem ca. 50 år, F. Spliid, og den nuværende, E. Gudmand-Høyer, overrækker deres jubilæums gave

For første gang til tops

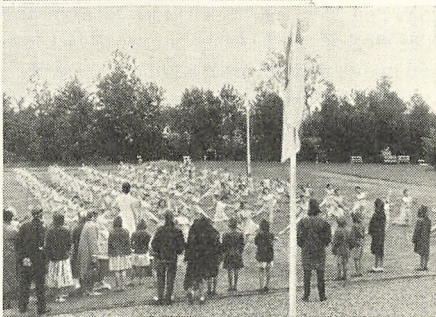

... heller ikke frk. Ebba Sørensen var af bare sukker

Vald. Olsen,
C. Bartholdy,
K. Rob. Hansen

Fædrene
mindes

Gymnastik i øsende regn

Fra elevforeningens generalforsamling:
formand og sekretær har hemmelig konference

velsignelse over alle skolens gamle elever og medarbejdere, over festdagen og skolens fremtidige gerning.

Efter morgenmåltidet gik man til Fårevejle kirkegård, hvor blomster blev nedlagt og mindeord blev udtalt på både pastor Dyekjærs, fru Christine Julin og fru M. Thusholts grave. Så deltog vi i gudstjenesten i Fårevejle kirke, der var fyldt til trængsel, og hvor sognepræsten, pastor Tage Morsing prædikede over dagens tekst om det tabte og genfundne får og bragte skolen kirkens hilsen og lykønskning. Gudstjenesten sluttede med en stor altergang.

Alt af nåde.

Frokosten indtoges såvel i spise- som foredragssalen, og kl. 14 samledes man i haven, hvor Hørve hornorkester blæste til samling.

Forstander K. Robert Hansen indledte sin velkomst med at mindes en række af de afdøde forstandere og formænd, som havde haft stor betydning for højskolen, og på hvis grave der i dagens anledning var nedlagt blomster, nemlig (foruden de førnævnte) forstander Janus Andreasen og hustru (på Ho kirkegård), forstander Vald. Götzsche og hustru (på Ordrup kirkegård), forstander Josef Blomgren (på Assistens kirkegård, Kbhvn.), og sognepræst Borchsenius (på Vallekilde kirkegård). Han kom derefter ind på en omtale af højskolen og påpegede, at skolen ikke skyldes mennesker alene. Vi må, når vi taler om skolen, uvægerligt bruge ordene „Alt af nåde“. De siger os, at det er Gud, der står bag. Vel har skolen en vennekreds, der gennem årene har ofret meget for den, men netop disse venner vil også være de første til at bruge ordene: Alt af nåde.

Hvis skolen selv kunne tale, ville vi høre den gengive et par linjer af en salme, vi ofte synger: „Han altid mig ved hånden fik, når vandene mig til sjælen gik“. Ofte har dødsdommen over Fårevejle højskole været afsagt, og den har haft mange vanskeligheder at kæmpe imod, men alligevel står den der, det er af nåde alene.

Nåde betyder Guds tilgivende kærlighed. Det er grunden under os og centrum i vor bekendelse. Nåden er hjertebladet i vor tro på Jesus Kristus. Den danske folkehøjskole har altid været en kristen skole, og det skal den fortsætte med at være. Det, der ligger os mest på sinde her, er, at de unge må finde helt ind, hvor det modtages med tro og tak: Alt af nåde.

Fårevejle — fårenes vadested.

Derefter talte IM's formand, pastor Bartholdy, som kom ind på betydningen af ordet Fårevejle. Det betyder oprindeligt: Fårenes vadested. Han mindede forsamlingen om, at Jesus kalder os får, og at han er hyrden.

C. Bartholdy

Pastor Bartholdy oplyste, at i 1839 havde Fårevejle besøg af biskop Mynster, som var godt tilfreds med både præst og menighed. Der havde været en gudelig bevægelse, men den var nu trukket andre steder hen. Det var den bevægelse, der bredte sig i hele Danmark og i 1953 førte til oprettelsen af Indre Mission, og det var den, der 50 år efter rejste denne skole.

I et ord, der bruges ved begyndelsen af enhver dåb, siger apostlen Peter, at vi genfødes til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde, og det er dette levende håb, vi må leve på. I sin rundhændethed har Gud givet os to af hver af de ting, som er mest nødvendige for os. Han har således givet os to fædrelande. Først Danmark, som vi synes er det skønneste i verden, men han har i sin barmhjertighed også givet os et himmelsk fædreland.

Det er dette himmelske fædreland, vi her skal minde de unge om — ikke mindst sygeplejerskerne, som skal ud i verden og sidde ved utallige dødslejer. Det er af stor værdi, at disse sygeplejersker kender det, som Peter kalder det levende håb.

Der er mange former for håb. Jeg håber således, hver gang præmieobligationerne trækkes, at jeg vinder den store gevinst. Men det er ikke noget levende håb, og det kan jeg se derved, at jeg ikke regner med det.

Men for mange er det himmelske fædreland heller ikke noget af betydning. Det er ikke noget levende håb for dem. Men baggrunden for håbet er Jesu Kristi opstandelse fra de døde. Det sidste ord på denne jord hedder: Opstandelse, og der mangler faktisk en dato på alle gravstene, nemlig opstandelsens dato. Vi kender den blot ikke og kan derfor ikke sætte den på.

Ellers er det jo sådan, at døden regerer her i verden, og den tager efterhånden alle vore opfindelser i sin tjeneste. Tænk på bilen, der er et herligt legetøj for voksne mennesker, men den slår her i landet et par mennesker ihjel hver eneste dag. Det styggeste er dog, at det også er lykkedes den at tage vor tids største triumf — lægekunsten — i sin tjeneste, sådan som Hitler gjorde det under krigen i de tyske dødslejre.

Vi har også i øjeblikket læger, som årligt dræber omkring 5000 fostre i moders liv. Betyder det, at de unge piger, der uddannes her, skal være dødens håndlangere? En ældre sygeplejerske sagde for nogen tid siden til mig, at de jo arbejder under befaling. Men nogle

læger sig dog nej, og det vil glæde mig den dag, hvor en sygeplejer-ske siger det samme.

Pastor Bartholdy nævnte derefter de tre store frelseskendsgerninger, der hver har sat et uudsletteligt stempel her på jorden, nemlig Jesu fødsel, hans død og opstandelse, og at Gud sendte Helligånden her til jorden. Helligåndens stempel er søndagen, for det er den dag, Gud har fyldt med kraft. Der har ofte været rettet attentat mod søndagen, men Gud har holdt sin hånd over den. Der er dog med skam at melde mange troende, som sjofler søndagen og lader sig diktere af verden i stedet for at hellige søndagen med kirkegang og Guds ord.

Der er stærke kræfter i gang for at stjæle denne dag for os, og det gælder for alt for mange blot om at slå søndagen ihjel. Sygeplejersker kan som følge af deres arbejde kun sjældent komme i kirke, og det betyder, at de ikke får fast grund under fødderne, hvorved de bliver et let bytte for sekteriske bevægelser, og jeg ville ønske, der kunne gøres noget herfor.

Fårevejle — fårenes vadested — betyder netop, at man skal vade igennem og få fast grund under fødderne. Vi håber på lykke og nåde fra Gud til at give mange fast grund under fødderne, så det for de unge, der går igennem dette vadested, må blive et levende håb.

Vi skylder højskolen tak.

Derefter fik indenrigsminister Søren Olesen ordet. Ministeren indledte med at oplyse, at det var tidligere forstander C. M. Julins skyld, at han i sin tid blev elev på Fårevejle Højskole. De kendte hinanden fra drengearene, og da Julin blev lærer i Fårevejle, fik han Søren Olesen som elev.

Ministeren kom derefter ind på spørgsmålet om frihed og sagde, at de fleste ord om frihed er falske og løgnagtige. Men ungdommen trænger til frihed fra de magter, der vil ødelægge den. Her gælder Jesu ord: Jeg er vejen, sandheden og livet!

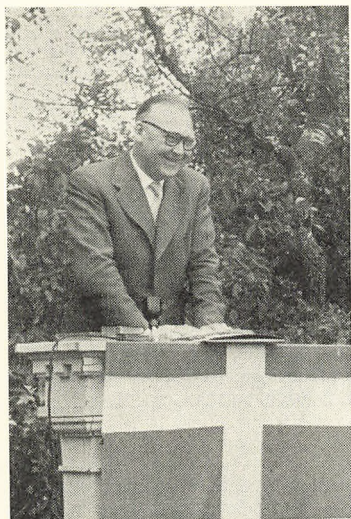
Mange mennesker står på skillevejen: sandheden — løgnen. Det er højskolens opgave at lede de unge, som står der, ind på sandhedens vej — den sandhed, som er Kristus, og som frigør.

Vi er i tusindvis, som har noget at sige højskolen tak for. Vi må takke den, fordi vi her mødte en vejledning til sandheden om det menneskeliv, som vi er sat ind i.

Gymnastik i øsende regn.

Netop som indenrigsministeren sluttede sin tale begyndte det at stænke, og kort efter regnede det jævnt. Skolens raske gymnastikpiger skulle imidlertid give opvisning på plænen kort efter, og de lod sig ikke standse af en smule regn. Under ledelse af frk. Ebbasørensen marcherede de ca. 90 elever ind på plænen og gav en fin opvisning i næsten 20 minutter, mens regnen drev af såvel dem som tilskuerne.

Derefter holdt elevforeningen generalforsamling i skolens største klasseværelse „Sorø“. Den blev ledet af formanden, missionær Aage H. Lund, Næstved, der aflagde beretning, og sekretæren og kassereren, lærerinde, frk. Mikkelisen, fremlagde regnskabet.

Forstander K. Rob. Hansen

Indenrigsminister Søren Olesen

Den smukke kantate.

De mange gæster havde derefter en timestid lejlighed til at gå rundt på skolen og i parken. Regnen var stilnet af, og mange fik sig en spadseretur i de skønne omgivelser. Derefter var der spisning, og kl. 19 begyndte aftenfesten. I gymnastiksalen samledes over 300 mennesker, lige så mange måtte følge festen fra spisesalen og foredragssalen, hvor der var opstillet højtaleranlæg.

Forstander K. Robert Hansen bød også velkommen her, og straks efter præsteredes den store kantate, som forstanderen har skrevet. Den fik en meget smuk fremførelse af elevkoret og Vallerkilde-orkestret under ledelse af landpolitibetjent Poul Hansen, Asnæs, mens forstanderinde, frk. Annette Pade og instruktions- sygeplejerske, frk. Lilly Frederiksen reciterede en række afsnit.

Kantaten var delt i fire afsnit. I det første skildredes „landet bag dæmningen“ (Lammefjorden). I det andet fortæltes den bevægede historie om „skolen på fjorden“ (F. H.), og i det tredje omtaltes „kirken på klinten“ (Fårevejle kirke) og forholdet mellem kirke og højskole. Og endelig sluttede den med et recitativ (fremført af en af eleverne, frk. Solveig Grube) om højskolens mål og idé.

Et par af melodierne var skrevet af lærer H. Weber Jensen, Fårevejle. Det var tydeligt, at der er gået et vældigt arbejde forud for opførelsen, og kantaten blev da også en stor oplevelse for de mange mennesker.

Træk af skolens historie.

Efter kantaten fortalte fabrikant Vald. Olsen, Tølløse, træk af skolens historie, idet han supplerede, hvad han har fortalt i skolens smukke jubilæumsskrift, med en række personlige oplevelser fra sin medleven i skolens liv i alle dens 50 år.

Så blev der drukket kaffe, og derefter blev der talt af statskonsulenten for ungdomsundervisningen, dr. phil. R o a r S k o v m a n d, som bl. a. sagde, at staten absolut er velvilligt indstillet over for ungdomsarbejdet — ikke mindst højskolerne. Han mente, det kunne være vanskeligt at drive en højskole og en fagskole sammen, sådan som man gør i Fårevejle, men han havde indtryk af, at opgaven løstes godt, og han forsikrede, at højskolen har statens fulde bevågenhed.

Også amtmand H. de Jonquières, som var tilstede sammen med sin frue, hilste den jubilerende skole med meget hjertelige ord.

To af skolens tidligere forstandere havde derefter ordet: C. M. Julin fremdrog en række gamle minder fra sin lærer- og forstandertid. Også Jørgen Jensen mindedes med glæde de år, han havde haft sin gerning i Fårevejle.

Elevforeningens formand, missionær Aage Lund talte om de åndelige værdier, som mange unge havde fået her. Han overrakte forstanderen en smuk mappe med 420 underskrifter og en pengegave på næsten 4000 kr., der er indsamlet blandt venner og elever.

Tak til højskolen.

Så blev ordet givet frit, og pens. lærer V i g g o B a y, der var elev i 1907—08, oplæste en versificeret tale, hvori han fremdrog minder fra skolens begyndelse. Pastor H a n s e n, Toreby, fortalte, at han kom hertil for mange år siden som en vantro, og at han rejste herfra som en troende med fred i sindet. Boghandler E. G u d m a n d- H ø y e r læste en anden versificeret tale om skolen i dag.

Sognerådsformand Blütgen Petersen bragte en tak og hilsen fra sognet og fra sognerådet, og pastor E d v. M a d s e n, Bregninge, sagde tak til skolen for alle de gange, KFUM og K gæstfrit var modtaget på højskolen. En gammel elev fra 1928, N i e l s A. P e t e r s e n, bragte en tak til skolen fra de gamle elever.

Lærer J o h s. B l o m g r e n bragte på egne og sin mors vegne en tak for den trofasthed, mange af skolens venner havde vist hans afdøde far, forstander Josef Blomgren. Pastor C a r l R a s m u s s e n, København, udtalte gode ønsker for skolen og en tak for den tid, han havde været på den og hentet inspiration også til sin gerning som missionær i Abessinien og Arabien. Havnefoged J. P. M ø l l e r oprullede også minder fra tiden 1908—09 og takkede sin gamle skole.

Man sang til sidst „Vær priset Jesus Krist, Guds lam“, hvorefter forstanderen sluttede med andagt.

Mandagen

oprandt i strålende solskin, og efter flagsætning og morgenmad holdt forstanderen andagt over Davids salme 85, og inden sin afrejse sagde pastor B a r t h o l d y et par opmuntrende ord til de unge elever. Kl. 9 holdt forstanderen elevmødets afsluttende foredrag ud fra ordene på den smukke, håndmalede hilsen, som skolen på festdagen modtog fra en østtysk præst: „Vær glade i håbet, tålmodige i trængsel og vedholdende i bøn“.

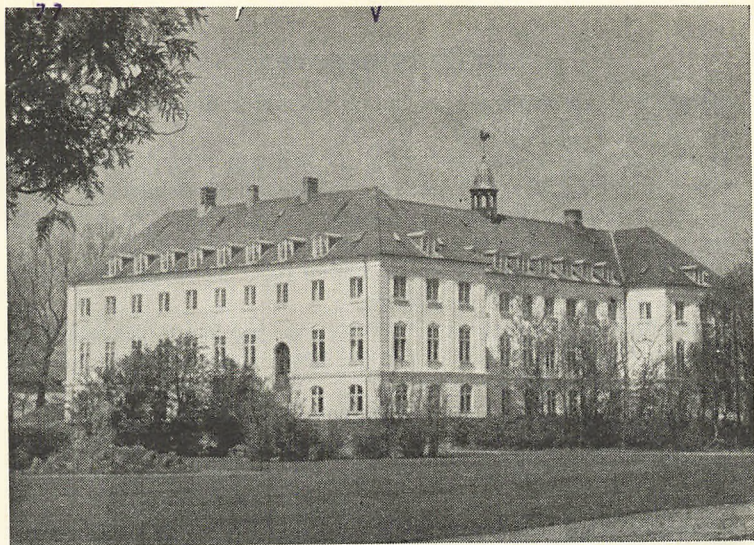
Derefter toges afsked, og de mange gæster rejste hver sit sit.

Næste nr., som kommer meget snart, vil bringe mere jubilæumsstof og flere billeder.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.

Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

47. årg.

September-oktober 1957

Nr. 9-10

50-års festen

TAK!

Dette ord lød så ofte i festdagene. Det blev rettet til skolen. Nu er det vor tur til at bruge det. — Tak til alle de mange gamle medarbejdere, elever og venner, som kom — mange langvejs fra — for at slutte kreds om os 6.—8. juli.

Mange gode hilsener strømmede til skolen i jubilæumsdagene. Havde vi haft ubegrænset plads, skulle de alle have været nævnt; men vi må nøjes med et: Tak til alle, som glædede os med gaver, blomster, breve og telegrammer!

Og så den store jubilæums gave (som forøvrigt stadig vokser) fra de 420 navne på adressen, som i fremtiden vil ligge fremme i elevdagligstuen. Forstanderen prøvede ved festen at sige tak; men trods alt nåede den jo kun kort. Så prøver vi nu at lade den flyve længere ud med Sølvsnoren: Vi er dybt taknemmelige først for gaven selv, som vi har brug for, fordi vi hidtil har måttet bruge ethvert overskud til livsnødvendige vedligeholdelsesarbejder, som til dels skjuler sig for iagttagernes øjne, og så gerne ser skolens rammer forskønnet. Men mest for det kraftige håndslag, vi fik. Inderlig tak, allesammen!

K. Robert Hansen.

Statens pædagogiske Studiesamling

København

Jubilæumsgaven!

Mange tak for beløbene, der indgik på min konto som jubilæumsgave til Fårevejle Højskole.

Over 400 gamle elever og venner af skolen har sendt bidrag. Beløbene er kommet fra hele landet, fra Skagen til Sønderborg, Fyn, Ærø, Sjælland, Lolland-Falster og Bornholm, ja fra Færøerne, Canada og U.S.A. Af de 90 elevhold, der er udgået fra skolen, er de 82 repræsenteret i gaven og måske endnu flere, da enkelte har glemt at skrive årgang på giroblanketten.

Indsamlingen gav netto kr. 4.003,55, som jeg havde den glæde at overrække forstander Hansen ved jubilæumsfesten sammen med en adressemappe med givernes navne.

Senere er der indgået flere beløb til samme gode formål. Der er endnu ikke taget bestemmelse om, hvad beløbet skal bruges til; men det vil ske i samråd med forstanderen, skolens øvrige lærerstab og bestyrelse.

Skulle der være flere, der gerne vil være med i denne takkegave til vor skole, er kontoen stadig åben, ligesom der er flere blanke sider i adressemappen, hvor givernes navne vil blive indført. Beløbet kan sendes til missionær Lund, Næstved (giro 46261).

Jeg vil også gerne sige tak for de mange hilsener på giroblanketterne. Lad os fortsat stå sammen om F. H. og dem, der har deres gerning der! Tak og hjertelig hilsen,

A a g e H. L u n d.

Elevkoret og orkestret, som fremførte jubilæumskantaten

Fra aftenfesten den 7. juli 1957

Fra skolen

Det kan kun blive kort; „overvældende stofmængde“ tillader kun en lille oversigt over den senere tids begivenheder.

Efter jubilæumsdagene holdt vi 10 dages ferie.

Ved det offentlige møde i august talte KFUK's landsformand, forstanderinde, frk. Lis Rømer, Anneberg — en udmærket aften. 24.—25. august holdt vi week-end i Havnsølejren — som „alle tiders week-end“ blev den bagefter betegnet. 29. august var skolens bestyrelse samlet; i tilgift fik vi et foredrag af vor formand, pastor C. Bartholdy ud fra det apokryfe skrift „Jesu Siraks søns visdom“ om den svære tid i Israels historie, da den hedenske hellenistiske kultur koglede for den unge slægt. 1. September havde vi forældredag, hvor jubilæumskantaten fremførtes igen (offentligt) om eftermiddagen, og om aftenen vistes „Mirjams Velsignelse“. — Forskellige besøg har vi haft i sommerens løb: fra udlandet formanden for Indiens sygeplejeråd, miss E. P a u l l, TB-sygeplejerske frk. M. W e i n g a r t, Israel, redaktøren af et anset sygeplejetidsskrift i Amerika, miss M. G a y n o r, New York, instruktionsygeplejerske, frk. B o r g h i l d B a k k e, Stavanger, forstanderinde, frk. E l l e n L u n d, TB-sanatoriet i Arogyavaram, Indien, forstanderinden for The Royal Infirmary i Bristol, miss M. C o r d i n e r og den lutherske sognepræst V a r a d y fra Budapest — og fra de hjemlige strande gymna-

stikpædagogen E. F l e n s t e d - J e n s e n med sin pragtfulde „Flikflak i tropesol“, pastor S t o r e b j e r g med foredrag om Københavns kirkesag og filmen „Vi mødes mandag aften“, pastor J o h s. K o f o d, Aarhus, med Amerikaforedrag, hr. E r i k P e d e r s e n fra „Kunstkredsen for grafik og skulptur“ med en kunstudstilling, samt vores sognepræst, T a g e M o r s i n g, som ved vort sidste offentlige møde fortalte os om sin nylig afsluttede rejse i Ungarn. — At vi også har holdt høstfest med gæsteoptræden af ikke ubekendte skuespillere med ret hjemlige navne noteres kun for en ordens skyld. På gæsteri har vi været på Vallekilde Højskole, hvor lærerpersonalet opførte Shakespeares „Othello“, og på Ubberup Højskole, hvor vi blev gæstfrit modtaget en lørdag eftermiddag og aften, og hvor eleverne viste os „Solen skinner på Heklafjord“, og vi kvitterede med vor jubilæumskantate med kor og orkester. — Og endelig har vi holdt skoleudflugt, denne gang over Munkholmbroen til Kyndbyværket, Willumsenmuseet i Frederikssund, Kingos gamle kirke i Slangerup, Hillerød Højskole, hvor vi spiste vore klemmer, Frederiksborg slot, Hornbæk, hvor vi drak kaffe i „Bondestuen“ og blev vist rundt på Hornbæk Kurbad (for polioramte) og tilbage over atomøen Risø og Roskilde, hvorved vi gav både teknik, historie, kirke, litteratur og sygepleje, hvad der tilkommer dem. — Og sidst, men ikke mindst: 30. juli kunne vi så fejre frk. F r e d e r i k s e n s n u n d e fødselsdag. Lige fra morgenstunden var dagen præget af fest. Taknemmeligheden mod frk. Frederiksen for, hvad hun har betydet både i det daglige arbejde på skolen, for dens medarbejdere og elever og for mange andre gav sig mange udtryk — i masser af gaver, blomster og breve. Skolens gave var en skulptur af billedhuggeren Johs. Hansen, den symboliserer livet og menneskets betagede undren derover. Om eftermiddagen hyldedes frk. Frederiksen i tale, sang og chokolade.

EN PENNETEGNING

i anledning af den 30. juli 1957.

Mel.: „Vi har sagt det så tit —“

På en skole som vor stilles mangefold krav til eleven — det ses måske mest.
Men til læreren er der, hvor rigest hun gav,
bag kulissen dog kravene flest.

En elev har sin lektie — herfra og dertil —
og sin time; og er den end sej,
får den ende, og hun siger stop, når hun vil,
Men en lærer er altid på vej.

Hendes lys brænder sent, for hun bor i et land,
i hvis sprog intet ord er for stop,
og hun føler med rette — i dobbelt forstand —,
at det grænser til evighed op.

Hun skal læse det gamle og give igen,
 hvad hun finder af værd og af vægt;
 hun skal mønte dets guld for at række det hen
 og berige den kommende slægt.

Hun må kende sin tids både viden og kår,
 i det ny skelne sandhed fra løgn,
 lære andre at se: der er det, som består,
 og så det, som kun dårer et døgn.

Hun er mer dog end det, man studerer sig til:
 af sit stof sat i knæ som hun blev,
 ind i underets verden hun må og hun vil
 tage med sig hver enkelt elev.

For hun ved: gav hun blot nogle navne og tal,
 ja, så snød hun eleverne slemt;
 thi et navn og et tal er jo bare den skal,
 hvori livet og und'ret er gemt.

Ind til kernen, den kim, hvorfra blomst foldes ud,
 må hun trænge, er skallen end stål;
 ind til livet, dets under, dets skaber, dets Gud
 — det er lærerens kamp, hendes mål.

Om ej blod, så dog bøn koster kampen — og sved,
 ja, og tårer, når ingen det ser.
 Stoffets, sprogets og tankernes vanskelighed
 — ingen time bli'r til uden ve'r.

— — —

Er det lyst? er det pligt? hendes kald nu det blev —
 kaldet dannet' et menneske, der
 i eleven har set ikke blot en elev,
 men den næste, for hvis skyld hun er.

Til den næste hun lytter — hun ofrer sin tid
 — hun er hendes — hun giver sig hen
 med sit hjerte og råd, med sin dåd og sin flid
 — hun er søster og moder og ven.

— — —

Se, den lærer er stor, som om „alt“ ved besked
 — til at stemme det hele hun får.
 Størst er hun dog, som tit må erkende: jeg ved,
 der er meget, jeg ikke forstår.

Det er godt, når en lærer med flid hver en dag
 giver kundskaber fra sig af værd.
 Endnu bedre, når hun også ved, at hvert fag
 „til Guds ære“ som overskrift bær'.

For når verden er Guds — alt blev til på Hans bud
 — med hvert skridt vi betræder Hans jord
 — på hver celle, hvert strå, hver en stump står der: Gud!
 er hun tjener for Ham og Hans ord.

Og så løfter sig loftet i stuen, hun står
med sin bog og sin tavle og kridt;
og af ordet, som tales, den skikkelse får
af et t e m p e l, som Gud kalder sit.

Dog i sådanne stunder, når underet sker,
selv hun føler sig lille og tom;
for os andre hun klager: „Jeg kan ikke mer;
ak, til kort i min time jeg kom!“

Men vi andre, vi ved, hvad påny der er sket:
hun blev lille, da H e r r e n blev stor;
en elevflok påny fik Hans herlighed set
— hun blev tjener for Ham og Hans ord.

— — —
Har jeg tegnet et billed'?' og minder det om
een, De kender, forstod De min snak?
Var det malet med farver, lidt stærkt, ja, så kom
det naturligt af een ting — a f t a k.

En taknemmelig forstander.

For: K. E. Petersen

L. F. i hverdagstøjet —
eller: „Dødt stof bliver
levende“.

POST FESTUM

Det blev en fest — d. 30. juli — ikke mindst på grund af de mange hjertelige hilsener, som gamle elever glædede mig med; de følte som trofaste håndtryk fra gode venner, og hvor ville jeg gerne på samme måde trykke hver enkelt i hånden og sige: Tak! Men det er mig ikke muligt på den måde at nå jer alle — i al fald ikke foreløbig; lad derfor disse linjer bære bud om den taknemmelighed, jeg føler over det fællesskab med mennesker, som også I har været med til at gøre til en af mine rigeste gaver. T a k!

Lilly Frederiksen.

Fra elevkredsen

GENERALFORSAMLINGEN

i elevforeningen ved jubilæumsfesten 7. juli 1957.

Formanden, miss. L u n d, Næstved, aflagde beretning. Det vigtigste punkt i beretningen var meddelelsen om, at der var udsendt 2500 henvendelser til gamle elever om en jubilæumsgave. Der var indkommet netto 4.003,55 kr., som ville blive overrakt skolen til hjælp til nye møbler i elevdagligstuen. Formanden takkede for gamle elevers trofasthed og udtrykte, at gaven skulle betragtes som et udtryk for gamle elevers glæde over skolens fremgang. Kassereren, frk. M i k k e l s e n, aflagde derefter regnskab. Regnskabet viser, at kontingentet lige kan slå til til „Sølvsnoren“s trykning og udsendelse; der er ikke givet ret store summer til elevunderstøttelse. Der er i år udsendt brev med opfordring til at betale i stedet for de dyre postoprævninger. Slutsummen blev den samme. Regnskabet balancerer med 4.502,70 kr.

Regnskabet godkendtes af forsamlingen. Valgene blev alle genvalg, nemlig: miss. L u n d, forstanderinde, frk. E s t e r P e d e r s e n og lærer V i g g o B a y. Ligeledes genvalgte revisorerne. Derefter meddelte formanden, at bestyrelsen for elevforeningen havde vedtaget at vælge fabrikant V a l d e m a r O l s e n som æresmedlem af bestyrelsen som tak for de mange års trofasthed.

EN GIROBLANKET

er vedlagt dette nr. Kan De regne ud, hvortil den skal bruges? K o n t i n g e n t, kære venner! Vi har haft store udgifter; jubilæumsbogen kostede mange penge, og snart kommer regningerne. Gør os nu den tjeneste at bruge giroblanketten med det samme! Hvis De synes, at De i år har fået for mere end de 5 kr., som kontingentet normalt udgør (festskriftet har jo i sig selv en værdi af 4 kr.), står det jo enhver frit for at forhøje det.

FAREVEJLEKREDSEN PÅ BORNHOLM

indbyder (sammen med H. u. H.-kredsen) til en festlig sammenkomst i missionshuset „Emaus“, Rønne, onsdag d. 2. oktober kl. 19,30. Lærer Axel Nielsen, Haslev udvidede Højskole (tidl. Fårevejle Højskole) taler.

SOMMERHOLDET 1957

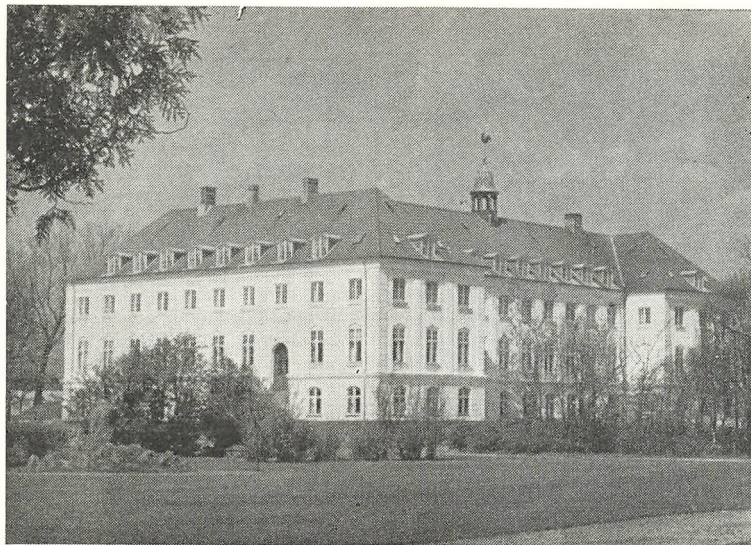
1. Andersen, Ingrid, Ringsted.	7. Bendtsen, Birgit, Odense.
2. — Kaja, Selde.	8. Brodersen, Frieda, Bredebro.
3. — Kate, København.	9. Carlsen, Doris Funch, Ryslinge.
4. — Lissi, København.	10. Christensen, Johanne, Nykøbing Mors.
5. — Margith Hougaard, Rønde.	11. — Karen, Vejringe, Falster.
6. — Ruth E., Holstebro.	

12. Christensen, Rita Beck, Rom.
 13. Christiansen, Karen, Lunderskov.
 14. — Ruth, Fuglebjerger.
 15. Clausen, Karen Margrethe, Døstrup.
 16. Danielsen, Anna, Bording.
 17. Fjallheim, Anna Samly, Klakksvik.
 18. Frandsen, Signe, Bording.
 19. Frederiksen, Kirsten Bindeballe, Horsens.
 20. Frølund, Anne Marie, Bording.
 21. Gissel, Herdis, Karlslunde.
 22. Glissmann, Marion, Flensborg.
 23. Grevsen, Vera, Skjern.
 24. Grube, Solveig, Abenrå.
 25. Hagelskær, Rita, Hammerum.
 26. Haldrup, Ingrid, Overlade.
 27. Hansen, Birthe, Haslev.
 28. — Else Annie, Ballerup.
 29. — Gitte, København.
 30. — Inge Dahl, Holstebro.
 31. — Kristel, Bov.
 32. — Povla, Tindinge Banke.
 33. — Ruth, Okslund.
 34. — Ruth Erna, Mulstrup.
 35. — Tove, Ringsted.
 36. Henriksen, Gerda Lycke, Svendborg.
 37. Hessellund, Lena Kjær, Virum.
 38. Hoffmann, Ruth, Nakskov.
 39. Jacobsen, Lisbeth, Thorshøj.
 40. — Mona, Århus.
 41. Jakobsen, Tove Wessel, Kbh.
 42. Jensen, Anni, Kbhvn.
 43. — Britta, Hvide Sande.
 44. — Conny, Ørting.
 45. — Ebba Bøgeskov, Skodsborg.
 46. — Eva, Næstved.
 47. — Ingrid, Bording.
 48. — Ketty, Hammerum.
 49. — Martha Vibjerg, Skanderup.
 50. — Tove Delfs, Gentofte.
 51. Johansen, Kirsten, Haslev.
 52. Jonstrup, Inge, Nr. Saltum.
 53. Jørgensen, Inge Lise, Hundested.
 54. Kaysen, Helene, Ebeltoft.
 55. Knudsen, Eva, Tommerup.
 56. — Ellis Øster, Bjergby.
 57. Kristensen, Henny, Øland.
 58. Kristiansen, Karen Marie, Grætrup.
 59. — Ulla, Harrested.
 60. Kynde, Birgit, Esbjerg.
 61. Larsen, Elisa, Fredericia.
 62. — Erna, Ny Osted.
 63. — Gertrud, Skibby.
 64. — Kirsten, Næstved.
 65. — Ruth Stokholm, Skærum.
 66. Lassen, Bodil, Tøstrup.
 67. Laursen, Else, Skive.
 68. Lindorff, Asta, Gram.
 69. Marup, Grethe, Charlottel.
 70. Mather, Any Marie, Lellinge.
 71. Møller, Inge Marie, Lønborg.
 72. Neumann, Nancy, Skovby, Als.
 73. Nielsen, Agnete Kirkebjerg, Vollerup.
 74. — Edith, Tårs.
 75. — Else, Kr. Flinterup.
 76. — Else, Bedsted.
 77. — Gudrun Ellern, V. Hasing.
 78. — Ingeborg Haahr, Listed.
 79. — Inger, Enderslev.
 80. — Kirsten, Kbhvn.
 81. — Solveig, Slagelse.
 82. — Tove, Majbølle.
 83. Olsen, Inge, Holbæk.
 84. Pedersen, Else, Ørum, Djurs.
 85. — Ingrid, Overlade.
 86. Petersen, Else, Borum.
 87. — Ingrid, Rømo.
 88. Ploug-Sørensen, Anne, Håstrup.
 89. Rasmussen, Lise, Grenå.
 90. Sekkelund, Esther, Vigsø.
 91. Sølling, Monny, Slagelse.
 92. Sørensen, Ida Agnethe, Overjersdal.
 93. — Irene Frank, Brande.
 94. — Lis, Grenå.
 95. Thomsen, Anna Margrethe Filskov, Borris.
 96. — Jenny, Hvidbjerg Thyholm.
 97. Westh, Inger, Rø.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: *Aage H. Lund.* - Redaktør: *K. Robert Hansen.*

Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

47. årg.

November 1957

Nr. 11

Hilsen til Fårevejle Højskole på jubilæumsdagen

Mel.: Hr. Peder kasted' —.

„Du skønne land med dal og bakker fagre,
med grønne enge og med gyldne agre“,
hvor Kattegattet smyger sig ind ved Sejro bugt,
hvor Issefjordens vande sin ene arm har lukt —
skønne plet, nu en frugtbar have,
den, vi selv fik engang som gave:
Lammefjord!

I gamle dage måtte man jo sejle,
når man fra øst drog ind til Fårevejle.
Men så kom Zytphen-Adeler og andre gode mænd
og hældte fjordens vande ud og gav os land igen.
Skib og tog bytted' med hinanden,
by ved by rejste sig på stranden:
Håndens værk.

Omsider kom der folk, der ville mene,
man leve ikke bør af brød alene.
De byggede en skole, det skønne hvide slot,
der rejstes som symbol på alt, hvad der er stort og godt.
Fagre ord lød i borgens sale.
Alvorsord, dansk og kristen tale:
Åndens værk.

Statens pædagogiske Studiesamling
København

D. 3. nov. 1907 indviedes Fårevejle Højskole (se festskriftet!). D. 3. nov. er således den egentlige jubilæumsdag. I den anledning bringer vi hosstående hilsen fra lærer Viggo Bay, Hørve (elev 1907—08, medlem af elevforeningens bestyrelse).

Viggo Bay på besøg i anl. af jubilæet.

(Fot: K. E. Petersen).

Nu gik en række gode år tilende,
og mange unge lærte her at kende
sig selv, sin Gud, sin kirke, sit hjem, sit land, sin egn,
det danske folk i lyst og nød alt under korsets tegn.

Mangen ung, mand såvel som kvinde,
lærte her lysets vej at finde
ind til Gud.

Da kom de trange år foruden glæde.
De onde lo, de gode måtte græde.
Og staten nu vor skole til fængsel bruge vil,
og det var jo slet ikke det, som den blev bygget til.

Dog de år fik jo også ende.
Alt sig vil til det bedste vende,
blot vi tror.

Og nu halvtredsindstve år er runden,
fra den dag skolen rejste sig af grunden.
Vi kom fra Sønderjylland, fra nord, fra øst, fra vest
og fejrer nu i sommersonnen vor jubilæumsfest.

Et velmødt der i dag skal lyde
til enhver, øbo som til jøde.

Vær velmødt!

Viggo Bay.

Også Fårevejle Boghandel 50 år

Blandt de unge, som Fårevejle Højskoles første forstander, Janus Andreassen, i 1907 kaldte til, for at de skulle tage en opgave op som handlende og håndværkere i den nybyggerby, som Fårevejle stationsby dengang var, og hvor højskolen nu skulle rejses (se festskriftet s. 10 og 26), var også en ung bogbinder, senere boghandler, F. r. Spliid — og han er blevet her siden. I disse dage har altså Spliid 50-års jubilæum for sit komme til vor by og — hvad

mere er — for sin aldrig svigtende troskab mod og medarbejderskab på vor skole. Og hermed har altså også Fårevejle Boghandel 50-års jubilæum, idet Spliid begyndte at handle med undervisningsmaterialer i sit bogbinderværksted på skolen (hvor nu skolekøkkenet er).

Hvilke gamle elever kender ikke Frederik og Jensine Spliid? Meget har skiftet med årene både i byen og på skolen — men Spliids var og er her og har gennem alle omskiftelser været de samme. I boghandelen er Spliids blevet afløst af Erik og Birthe Gudmann-Høyer, som gerne vil gå ind i dens gode traditioner. Men de „gamle“ boghandlerfolk bor lige overfor og er de samme trofaste venner, til hvem gamle elever må hen og hilse på, når de kommer „hjem“.

I sommer passerede vandremappen for elevholdet 1907—08 (!) skolen, og redaktøren af „Sølvsnoren“ tillod sig at skrive det af Spliid indlagte brev af til gengivelse i bladet, da han syntes, at det i flere henseender havde ærinde til hele den gamle elevkreds og kunne give anledning til at skrive en hjertelig tak til Fr. Spliid og hustru for trofasthed mod vor skole i de forløbne år og at lykønske både de gamle og de nye boghandlerfolk.

Og her er så — med et par ændringer og udeladelser — brevet, der fortæller om, hvordan det gik til, at Spliid og Fårevejle fandt hinanden:

Fårevejle, d. 23. juli 1957.

Kære venner!

I dag kom den sorte mappe — tak for brevene! Nu har jeg læst dem alle.

Det var skønt at hilse på mange gamle elever, lærere og forstandere på jubilæumsdagen den 7. juli; men det var nu en skuffelse, at der ikke kom flere fra vort hold (må jeg ikke nok sige „vort“, selv om jeg ikke var elev?). Dette her med, at vi „vist ikke kan kende hinanden“, gælder ikke; det er jo kun et øjeblik; så kommer de gamle kendte træk frem, og så bliver minderne levende. Og forandringerne i byen og omegnen kan da kun være interessante.

Vi har ellers haft flere besøg i år, som vi har glædet os over. I begyndelsen af maj kom Søren Sørensen fra Sallevgård; han har ikke været i Fårevejle i mange år. Jeg kendte ham straks, selv om jeg lige i øjeblikket havde glemmt hans navn. Og midt i maj fik vi besøg af en af min kones elevkammerater fra 1909. Hende havde vi ikke set i mere end 40 år. Sådanne besøg med minder fra gamle dage er meget kærkomne og interessante.

Endnu er det jo ikke 50 år, siden vi var sammen på Fårevejle Højskole; der er jo endnu over 3 måneder til den 3. november. Men vore forberedelser var nok allerede i gang; vore betænkeligheder var overstået, vor beslutning var taget for 50 år siden.

I juli 1907 ventede jeg på brev fra en mand, jeg ikke kendte, et brev, som kunne ændre mine planer og være bestemmende for min fremtid. Det var fra højskoleforstander Janus Andreasen.

Min læremester havde i maj eller juni skrevet til mig om en ny højskole (jeg vidste ikke, hvad en højskole var for noget!), der skulle bygges på den udtørrede Lammefjord. Den skulle være færdig til november samme år, og til den tid ønskede man, at en bogbinder ville bosætte sig på stedet; han skulle så være leverandør af skolemateriel o. a. til skolen og til eleverne. Til at begynde med kunne han bo og spise på skolen. Min læremester mente, det måtte være noget for mig. Straks tænkte jeg nej tak! Jeg skulle ikke nyde noget dér. Jeg havde lagt en plan for efterår og vinter; det ville blive en skuffelse at skulle opgive den. Men når jeg om aftenen gik mine spadsereture „an der Saale hellem Strande“ (Tyskland), hvor jeg dengang opholdt mig, tænkte jeg over sagen og skrev til min læremester om at skaffe mig nærmere oplysning. Det fik jeg og blev så snart fortrolig med den tanke at komme til Fårevejle.

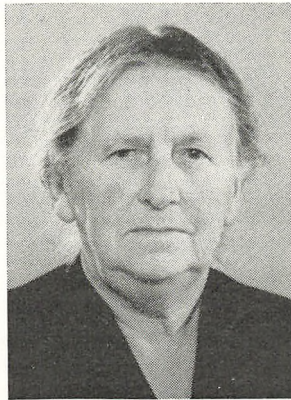
Så dukkede der et problem op! Min læremesters kendskab til sagen havde han fra pastor Dyekjærs blad, „Vort Folk“, og deri havde stået, at man ønskede en troende mand til den nævnte opgave. Min læremester havde ingen grund til at nære betænkeligheder af den grund. Han vidste, at der var sket noget med mig, mens jeg var i lære hos ham. I 16-årsalderen var jeg begyndt at gå til møder i missionshuset og til ungdomsmøder, og nogle talte personligt med mig. En dag kom en ung købmand hen til mig og sagde glædestrålende: „Til lykke, Frederik Spliid! Jeg hører, De er blevet omvendt“ (i Frederikshavn kunne man lige nå at blive konfirmeret, før man blev tiltalt med „De“). Jeg blev noget chokeret; ved omvendelse havde jeg forestillet mig noget meget gennemgribende, og sådan noget havde jeg ikke oplevet. Jeg var da også umådelig usikker i denne sag. I dag bedømmer jeg det, der var sket, således: Jeg var blevet „omvendt“ til at gå i missionshuset og KFUM og høre Guds ord; jeg var med andre ord blevet vakt — men endnu manglede der altså noget, og det følte jeg.

Et årstid senere, da jeg var 17 år, så jeg blandt nogle bøger, vi havde til indbinding, en bog, som hed „Jesu Liv“. Det var noget for mig, mente jeg, og jeg læste lidt i den. Først blev jeg overrasket, derefter forfærdet. Af bogen fremgik, at det med Jesus som Guds søn, født af en jomfru, det var bedrag. Sådan noget havde jeg aldrig før været ude for; nu kunne jeg ikke vise det fra mig; jeg spekulerede over det tidlig og silde. Fra et værkstedsvindue kunne jeg mellem to huse i baggården se kirken, hvor jeg var blevet konfirmeret. Jeg stirrede på den og spurgte mig selv: Er det løgn altsammen, det med kirke og kristendom? Nu forstod jeg, at jeg ikke var „troende“. Jeg blev ved at bede, dog ikke mere „Fadervor“, for når jeg tvivlede, så var jeg jo ikke Guds barn — mente jeg da. Jeg blev også ved at gå til kirke og til missionsmøder, men ikke til alters. Jeg gik alene med det, turde ikke tale til nogen om det.

Nu var der så gået fire år, og jeg skulle til Fårevejle Højskole, hvor man ønskede en — troende bogbinder. Nu tog jeg en beslutning, jeg skrev til forstander Andreassen og fortalte ham alt dette om mig selv — og gik så i juli 1907 og ventede hans svar. Svaret kom — det var blevet stærkt forsinket på grund af et længere ophold i Norge. Efter at have læst Andreassens brev besluttede jeg at tage til Fårevejle; men det var, som om denne beslutning gjorde min indre tilstand mere uudholdelig. I Schlesien havde jeg

en god ven, som kendte noget til mine kampe og besværligheder. Jeg syntes, det blev mere og mere nødvendigt for mig at tale med ham. Men han var syg og fattig, og der var flere hundrede kilometer imellem os. Jeg regnede ud, at jeg foruden penge til hjemrejsen i alt ejede ca. 250 kr., og for dem skulle jeg købe bogbinderværktøj, beskæremaskine m. m. Økonomisk var det urimeligt for os begge, da jeg skrev til ham og foreslog, at vi skulle mødes i Gørlitz. Det var en lang rejse for ham og en meget betydelig omvej for mig; men jeg måtte have talt med ham, inden jeg rejste hjem. Jeg sendte brevet en aften; næste morgen var der brev fra ham. Mit brev lå måske endnu på posthuset, da hans var ankommet. Jeg havde allerede et par uger før meddelt min ven, at jeg nu rejste til Danmark. Nu skrev han, at han af sine troende venner havde fået en betydelig pengegave, som skulle bruges til et længere ophold på et kristeligt hvilehjem i Teichwohlframsdorf bei Werdau, som lededes af en „Vater“ Seitz. Nu ville han meget gerne se mig, før jeg rejste hjem; han spurgte, om jeg ikke kunne tage den forholdsvis korte omvej til Teichwohlframsdorf; der skulle han nu være en månedstid eller mere. Det var en overraskelse; Gørlitz lå vist 3—4 gange så langt borte som det sted, hvor min ven nu skulle være. Jeg opsagde min plads på protokolfabrikken, hvor jeg arbejdede, og rejste til det opgivne sted. Her fik jeg lukket op for vanskeligheder og dårligdomme, og en dag gik jeg i skoven med en af Vater Seitz's medarbejdere. Vi sad på hver sin træstub og talte sammen. Han malede Jesu lidelse og død for mig på en måde, som jeg aldrig havde mødt det før. Jeg kunne tage imod det med glæde — men så kom begrebet omvendelse frem i min hjerne; jeg blev igen betænkelig og fortalte ham det. Jeg tror, han tog min hånd, og husker tydeligt, at han sagde: „Der er omvendt“. Da kom der liv i de tre ord, præsten havde skrevet i min salmebog ved konfirmationen: Det er fuldbragt. Dengang syntes jeg, det var så lidt, præsten havde skrevet; nu blev det af betydning for mig. Det var Jesu værk og ikke min omvendelse, der skulle frelse mig.

Da vi kom tilbage fra skoven, blev vi modtaget af en KFUM-sekretær fra Breslau. Han sagde bagefter til min ven: „Bare jeg

Frederik og Jensine Spliid.

havde et fotografiapparat, så ville jeg fotografere alle dem, der kommer her. Jeg ville tage et billede af dem, når de kom, og et, når de rejste. Det er jo en stor forandring, der sker med mennesker her!" Der kom mange mennesker fra alle egne af Tyskland til Teichwohlframsdorf, syge på sjæl eller legem — eller begge dele. Mange kom alene for at høre Vater Seitz' daglige andagter. Bl. a. kom der en ulykkelig russisk fyrstinde. Hun blev hjulpet, dog ikke af Vater Seitz, men af hans kokkepige.

Den 17. august kom jeg til Fårevejle for første gang; dagen efter rejste jeg til Frederikshavn, hvor jeg blev til hen i oktober. Den 26. oktober kom jeg her til Fårevejle for at blive her — og nu er det snart 50 år siden.

Det blev jo et alt for langt brev; næste gang — om jeg lever — bliver det nok kortere.

Hjertelig hilsen til jer alle fra

Jensine og Frederik Spliid.

Fra skolen

Siden sidst har vi måttet sige farvel til vort sommerhold. Det skete ved en afskedsfest d. 25. sept. Det var denne gang frk. P a d e s tur til at give de bortdragende skolens afskedsord. „Vi føler det“, sagde frk. Pade, „som en far og mor, når de står på perronen for at sige farvel til deres voksne børn, der nu skal rejse ud i livet. Det er deres bekymringer: Fik de nu bagagen med — den rigtige, den hele?“ Og under anvendelse af dette billede talte frk. Pade derefter om, hvordan ungdom af i dag står på „tidens perron“, og vi synes så ofte, at den står der tomhændede, uden bagage, i hvert fald uden bagage, der duer, den rigtige. I det bortdragende elevholds „kuffertes“ lagde frk. Pade dernæst en skildring af finsk sygeplejes lysende skikkelse, friherreinde Sofie Mannerheim — og sluttede med at sige: „Men øverst i Deres kufferter lægger vi det bedste: „Dersom du tror, skal du se Guds herlighed“ (Johs. 11,40). — Så vistes den nye Felixfilm „Skjulte skatte“, som førte os ind i den mikroskopiske verden og fortalte os om Guds skaberundere dér. Efter kaffen blev der talt af frk. Kejlstrup og frk. Mikkelsen, som uddelte boghandler Gudmann-Høyers bogpræmier. Ruth Andersen talte på holdets vegne og — nej, det er ikke værd at skrive, men inderlig tak, kære sommerhold 1957! Og Kaja Andersen, som tit havde glædet os med sin sang — ikke mindst ved sin medvirkning i jubilæums-kantaten — sang nu for sidste gang et par sange. Også fabrikant Vald Olsen, som glædede os med sit besøg den aften, havde ordet, og endelig sluttede forstanderen med andagt, og med afsyngelsen af sangen fra 50-årsfesten „Alt af nåde“ sattes der punktum for sommerskolen 1957.

Afskeden denne gang var præget af, at vi også måtte sige farvel til en af vore medarbejdere, undervisningsassistent, frk. I l s e

Kejlstrup, som nu efter et års tjeneste (mere må det desværre ikke være i den stilling) rejser til Århus for at fortsætte sin uddannelse. Til de ord, som lød til frk. Kejlstrup ved afskedsfesten, skal her føjes endnu en hjertelig tak for tiden, der gik, for den dygtige tjeneste, der blev øvet, og det gode medarbejdersind, De altid viste. De er en rigtig højskolelærerinde — velkommen efter endt uddannelse igen i højskolens tjeneste! Stærkere kan vi ikke sige det. — I næste nr. kan vi præsentere frk. Kejlstrups efterfølger.

Nye kursustider på F. H.

Med gennemførelsen af den nye lov om sygeplejeuddannelse følger også en omlægning af kursustiderne på sygeplejehøjskolerne. Vi beklager på mange måder, at vi må forlade de gamle indarbejdede tider nov.—marts (vinterskole) og maj—sept. (sommerskole) — men det er altså nødvendigt. For fremtiden bliver der kursus fra februar til juni (vi kan kalde det forårskursus) og fra august til december (efterårskursus).

Overgangen fra de gamle til de nye tider bliver således

5 mdr.s vinterskole fra 4. november 1957 til ca. 20. marts 1958.

3 mdr.s forårskursus fra 8. april til ca. 30. juni 1958.

5 mdr.s efterårskursus fra 4. august til ca. 23. december 1958.

5 mdr.s forårskursus fra 3. februar til ca. 30. juni 1959.

Disse nye tider bedes omtalt for unge piger, som tænker på at tage på F. H. Vi har endnu pladser på forårskursus og efterårskursus 1958 — men det vil være klogt at melde sig nu. Vi er altid så kede af at måtte sige nej til unge piger, som har tilknytning til F. H. og derfor et bestemt ønske om at komme på skole her, — blot fordi de kommer for sent med deres indmeldelse.

„Alt af nåde“

— en af sangene fra jubilæumskantaten — med musik af H. Weber Jensen og tekst af K. Robert Hansen fås nu i særtryk (4-sidet folder på svært papir 14,5×17 cm) for 50 øre pr. ekspl. ved henvendelse til skolen.

Fårevejlekredsmøde i Odense.

Søndag d. 17. november holder Fårevejlekredsen på Fyn møde på KFUM, Skibhusvej 142, Odense. Vi begynder kl. 14,30; forstander K. Robert Hansen vil tale og fortælle hjemme fra skolen. Alle gamle Fårevejleelever er velkomne. Lad indbydelsen gå ud til dem, der ikke får „Sølvsnoren“!

Venlig hilsen!

Johs. Madsen, stationsmester, Beldringe.

Fra elevkredsen

NYT MEDLEM

Barneplejeelev, frk. Alice Nielsen, Vuggestuen, Høffdingsvej 63, Valby.

BRYLLUPPER:

Nanna Møller (1952—53) er blevet gift med maskinarb. Jørgen Svejgaard og bor nu Vestergade 83, Silkeborg.

Grethe Pedersen (s. 56) viedes 20. april i Sørslev kirke (Fyn) til kommunelærer Aage Jensby, Marievej 37 a, Nykøbing Mors.

Mathilde Otzen, Bov (1955—56) hedder nu fru Jørgensen og bor Søndergade 17, Sønderborg.

Bodil Pedersen, Slagelse, (1953) viedes 26. okt. i Hejninge kirke til stud. med. Bent Dall, Roskilde.

Irene (Sønderjyde) Sørensen (1953—54) er blevet forvandlet til fru Irene Hansen, Genvej 10, Gedser, hvilket også tyder på bryllup.

Vi ønsker alle parrene hjertelig til lykke.

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

holder møde i Hjallerup Missionshus lørdag den 30. nov. kl. 20. Adventsfest. Forstander M. Linderoth, Sommersted Ungdomsskole: „Hvorfor er vi her?“ Alle er velkomne.

FÅREVEJLE HØJSKOLE

1907—1957

Festskrift i anledning af 50-årsjubilæet.

84 sider — 116 billeder.

Indh.: Vald. Olsen: F. H. gennem 50 år.

K. Robert Hansen: Kantate til
50-årsfesten.

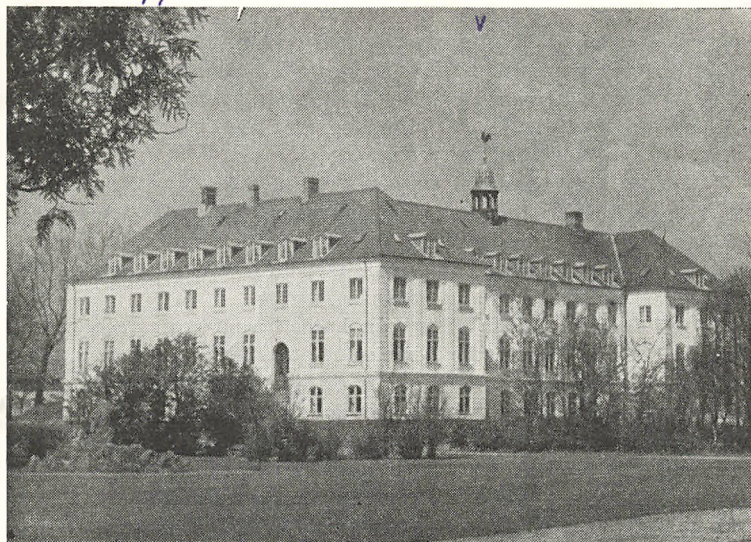
Pris 4 kr.

(gironr. 8701, elevforeningen, Fårevejle)

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.

Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

47. årg.

December 1957

Nr. 12

LEGENDEN OM Den fjerde Vismand

Frit genfortalt af
Lilly Frederiksen

I. Stjernen og kaldet

I de dage, da kejser Augustus var herre over mange konger, og Herodes var konge i Jerusalem, levede der i Ekbatana, midt i Persiens bjerge, en mand ved navn *Artaban*. Fra hans hustag kunne man se ud over mangefarvede bjerge, hvis snetoppe glitrede som juveler i en krone.

En skøn septemberaften skinnede der lys imellem de tæppebærende buer foran det øverstliggende værelse i det store hus. Det var husherren, der holdt møde med nogle af sine venner. Han stod i

døråbningen for at hilse sine gæster — en høj, mørk mand på omkring fyrre år, med skinnende øjne og faste linier omkring munden; en drømmers blik og en god soldats mund; en mand med stærke følelser og ubøjeelig vilje. Hans kappe var af ren hvid uld, og en hvid turban var vundet om hans sorte lokker.

Ni mænd, klædt omtrent som værten, blev budt velkommen. Og snart lå de lejrede omkring et lille alter, hvorpå en ild brændte.

Efter at en hymne, der klang ud til de stille stenmasser, var afsunget, udspandt der sig en samtale mellem de tilstedeværende. Det var værten, Artaban, der indledede:

„I er kommen i aften efter min kalden, som trofaste elever af Zoroaster, for at forny jeres dyrkelse og atter tænde jeres tro på renhedens gud, ligesom ilden her atter er blevet tændt på dette alter. Vi dyrker ikke ilden, men ham, som den er tegnet på. Ilden taler til os om én, som er lyset og sandheden.“ Og han fortsatte: „Hør mig da, mine venner! Jeg vil fortælle om et nyt lys og en ny sandhed, som er kommet til mig ved de ældste af alle tegn, stjernerne. Visdommen om dem er den højeste visdom. Kunne vi følge dem helt, ville intet være os skjult“.

Og ildfuldt talte han om de gamle profeters varslen om stjernen, der nu snart ville vise sig.

„For tre af mine venner, som er langt herfra i aften, og for mig har stjernen vist sig. Mine tre brødre venter på mig ved „De syv sfæres Tempel“ ved Babylon. Hvis stjernen viser sig igen, vil de vente på mig i ti døgn, og så vil de drage til Jerusalem for at se og dyrke den, der er profeteret om, og som skal fødes som Israels konge. Jeg er parat til at rejse, når stjernen viser sig igen. Jeg har solgt mine ejendele og købt disse tre juveler.“

Han fremdrog tre herlige ædelstene: én så blå som nattens himmel, én mere rød end strålerne fra solopgangen og én så hvid som en solbeskinnet snetop.

Men vennerne lyttede og så til med besynderlige og fremmede øjne. Ingen af dem forstod ham. Ingen ville følge ham. Han måtte rejse ene. For den, som vil se vidunderlige ting, må ofte være rede til at rejse ene.

Gæsterne forlod huset, og Artaban stod alene tilbage og så ind i flammerne på alterilden. Han hævede sit hoved og så ud mod natthimlen. Da fødtes for hans øjne mellem stjernerne en ny stjerne, mere strålende og skøn end nogen af de andre.

„Det er tegnet“, sagde han, „Kongen kommer, og jeg vil gå ham i møde“.

II. Ene gennem ørkenen

Hele natten havde hans hurtigste hest stået rede. Før fuglene var begyndt deres morgensang, og før nattetågen var lettet, var den fjerde vismand i sadlen og på vej ind gennem de persiske bjerge.

Artaban måtte ride klogt og godt, om han ville nå frem til sine brødre til den fastsatte tid. Han og hesten kendte hinanden. Og de var flittige begge to. Det gik over bjerge og gennem dale, over sumpede engstrækninger og gennem øde ørkenland.

Den tiende dag om aftenen red han ved det folkerige Babylons høje mure. Lyst til hvile havde både mand og hest; men Artaban vidste, at der endnu var tre timers ridt til mødestedet. Og han måtte være der før midnat, om han ville finde sine kammerater der.

Da han red gennem en lille daddel-palmeskov, blev hestens bevægelser på én gang tøvende, undersøgende, som om den ventede noget, den måtte forberede sig på.

Pludselig stod den helt stille foran noget mørkt, der lå i skyggen af palmetræerne. Artaban steg af. Det svage stjernelys viste en mand, der lå tværs over vejen. Hans tarvelige dragt og hans ansigts forgræmmede udtryk lod formode, at han var af de landflygtige jøder, som der boede så mange af rundt om i byen. Hans gustne hud, tør og gul som pergament, bar mærker af en dødelig feber. Hans magre hånd var præget af dødens gys. Men da Artaban greb den, lød der et svagt suk fra hans læber.

Da bankede vismandens hjerte.

Hvorfor skulle han blive her i mørket for at hjælpe en døende fremmed? Hvilke krav havde dette ukendte menneskeliv på hans medlidenhed og hjælp? Tøvede han blot en time, kunne han næppe nå frem til den fastsatte tid. Hans kammerater ville tro, at han havde opgivet rejsen. De ville tage af sted uden ham.

Men drog han videre, ville manden sikkert dø. Blev han, kunne den syges liv måske reddes.

Så vendte han sig mod den syge mand, tog ham og bar ham til en forhøjning, som han kunne støtte sig imod. Han hentede vand fra en kilde og fremtog lægemidler, som han havde med sig; for han var læge så vel som stjernetyder. Time efter time arbejdede han uden ophør med den ulykkelige.

Endelig vendte mandens livsstyrke tilbage. Han satte sig helt op, så på Artaban og sagde: „Hvem er du? Og hvorfor har du opsøgt mig her for at bringe mig tilbage til livet?“

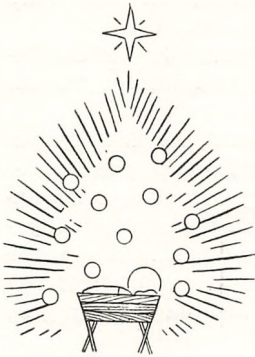
„Jeg er Artaban fra Ekbatana, og jeg rejser til Jerusalem for at finde den, som er født til at være jødernes konge og alle menneskers befrier. Jeg tør ikke vente længere; men her er, hvad jeg har af brød og vin.“

Jøden hævede sine rystende hænder mod Himlen og velsignede ham. „Jeg har intet at give dig som tak. Kun kan jeg sige dig, at Messias ikke skal fødes i Jerusalem, men i Bethlehem.“

Artaban fortsatte sit ridt. Men først ved dagry nåede han stedet, hvor hans kammerater havde sat ham stævne. Men — der var intet spor af vismændenes karavane. Dog fandt han under en lille opstabled stendynge en papyrusrulle.

Han tog den op og læste: „Vi har ventet til midnat og kan ikke vente længere. Vi rejser for at finde kongen. Følg os gennem ørkenen“.

Artaban satte sig ned og tildækkede fortvivlet sit ansigt: „Hvordan skal jeg kunne rejse gennem ørkenen uden føde og på en udmattet hest? Jeg må vende tilbage til Babylon, sælge min safir og købe kameler og proviant til rejsen. Måske indhenter jeg aldrig mine venner“.

III. I Bethlehem

Nu drager den fjerde vismand af sted alene, kun fulgt af sine kameler, gennem de øde ørkener. Om dagen brændte solen, som ville den brænde alt levende til døde. Om natten luskede sjakalerne om og gøede i det fjerne, og løverne fik de mørke småklipper til at give ekko af deres hule brølen, mens en ubehagelig og fordærvelig kuldegysen afløste dagens varme feber.

Men trods kulde og hede fortsatte han stadig sin rejse. Endelig nåede han Bethlehem, træt, men fuld af håb.

Det var den tredje dag, efter at de tre vismænd var kommet dertil og havde fundet Josef og Maria og barnet Jesus og havde lagt deres gaver af guld og røgelse og myrra ved hans fødder.

Den fjerde vismand bar sin rubin og sin perle. De skulle bringes som gave.

Gaderne syntes at være øde. Artaban undredes derover. Mon alle er på græsgangene for at hente deres får hjem? — Fra en åben hyttedør hørte han en blød kvindesang. Han gik ind og fandt en ung mor, der var ved at bringe sit lille barn til hvile. Hun fortalte om de tre vismænd fra Østerland, som for tre dage siden havde vist sig i byen, om hvordan de havde talt om stjernen, der havde ledet dem til stedet, hvor Josef fra Nazareth boede sammen med sin hustru og det nyfødte barn, og hvordan de havde vist ærbødighed mod barnet og givet det rige gaver.

„Men de er borte igen. Og manden fra Nazareth tog barnet og dets mor og flygtede hemmeligt samme nat. Der hviskedes om, at de rejste til Ægypten. Siden har der ligesom hvilet en fortryllelse over byen. Noget ondt hænger over den. Man siger, at romerske soldater kommer for at tvinge os til at give nye skatter. Og mændene har drevet deres hjerde langt op mellem bjergene og skjult sig for at undgå dette.“

Den unge mor lagde barnet til ro og satte mad frem for den mærkelige gæst, som skæbnen havde bragt hendes hus. Det var tarvelig føde; men den var givet med glæde, så der var forfriskelse i den for både sjæl og legeme.

Da lød der pludselig støj som af vild forvirring i landsbyens gader. Man hørte kvindeskrig og klirren af sværd og et fortvivlet råb: „Soldaterne! Herodes' soldater! De dræber vore børn!“

Den unge mor blegnede, greb barnet og skjulte sig med det i den mørkeste krog.

Artaban gik hurtigt hen og stillede sig i døråbningen, hvorfra han så, at soldater med blodige hænder og dryppende sværd kom ned gennem gaden.

Ved synet af den skønne fremmede i den smukke, imponerende dragt standsede de; føreren nærmede sig; men Artaban rørte sig ikke. Hans ansigt var så roligt, som om han studerede stjernerne.

Så talte han stille: „Jeg er alene i dette hus, og jeg venter på at give denne juvel til den stolte fører, som vil lade mig i fred“.

Han viste rubinen, der lå som en stor bloddråbe i hans hule hånd.

Føreren forvirredes ved ædelstenens pragt. Hans øjne lyste af begær, og han strakte sin hånd ud og tog rubinen.

„March!“ råbte han til sine mænd. „Her er ikke noget barn. Huset er tomt“.

Artaban gik ind i huset igen, vendte sit ansigt mod øst og bad: „Sandhedens Gud! Tilgiv min synd! Jeg har sagt det, som ikke er, for at frelse et barns liv. Og to af mine gaver er borte. Jeg har givet mennesker, hvad der var tiltænkt Gud.“

Men kvindestemmen, der græd af glæde i skyggen bag ham, sagde blødt: „Fordi du har frelst mit lille barns liv, vil Herren velsigne dig og bevare dig. Herren vil lade sit ansigt lyse på dig og være dig nådig. Herren vil løfte sit åsyn på dig og give dig fred.“

IV. I Ægypten

Og så drog Artaban sydpå. Jeg så ham i menneskemængden i det folkerige Ægypten. Alle vegne søgte han sporene af den familie, som var kommet fra Bethlehem. Og nu og da fandt han dem; men de var så svage og utydelige, at de forsvandt gradvist som fodspor i det våde flodsand.

Jeg så ham igen i et gammelt hus i Aleksandria, modtagende råd af en jødisk rabbiner. Den ærværdige „ældste“ bøjede sig over en pergamentsrulle, hvorpå israelitiske profetier var nedskrevne.

„Og husk, min søn“, sagde han, mens han fæstede sine øjne på Artaban, „at kongen, du søger, findes ikke i et palads mellem de rige og mægtige. Jeg véd kun lidt om det; men ét véd jeg: den, som søger ham, gør vel i at søge mellem fattige og ringe, sorgfulde og nedtrykte“.

Således så jeg den fjerde vismand atter og atter, stadig på rejse og altid søgende de steder, hvor den lille familie fra Bethlehem kunne have fundet et tilflugtssted. Han kom gennem byer, hvor der sultedes, hvor de fattige skreg efter brød. Han opholdt sig mellem

syge. Han besøgte de nedtrykte i de underjordiske fængsler, og på slave-markedspladserne var han så vel som på skibene med galej-slaver. Han fandt mange, han kunne hjælpe, men ingen, han kunne dyrke. Og han hjalp overalt, hvor han kunne komme til det.

Det syntes næsten, som om han havde glemt sin opgave. Men det havde han ikke. Ved sit bryst bar han perlen, den sidste af de tre ædelstene. Og når han i ensomhed fremdrog den, så den ud, som om den var blevet mere strålende og skøn ved altid at blive båret ved et varmt, bankende hjerte.

V. På vej til Golgatha

Tre og tredive år af Artabans liv var henrundet, og endnu var han pilgrimmen, søgeren efter lys. Hans hår var ikke mere sort, men hvidt; hans øjne var ikke mere flammende, men matte. Træt og udslidt, parat til at modtage døden, men stadig søgende var han for sidste gang kommen til J e r u s a l e m.

Det var i påskens tid; byen var vrimlende fuld af fremmede. Mange af dem var kommen langvejs fra for at fejre den store fest.

Det var, som om et skjult tidevand bar mængden ned gennem gaderne. Klapren af sandaler og den bløde lyd af tusinder af bare fødder ligesom flød uophørligt ud mod Damaskus-porten. Artaban fulgte strømmen. Han spurgte én, hvor de mange mennesker ville hen.

„Vi går til pladsen G o l g a t h a uden for byen“, svarede de. „Dér skal to berygtede røvere korsfæstes, og sammen med dem én, som kaldes J e s u s af Nazareth, en mand, som har udført mange underfulde gerninger blandt folk. Og de elsker ham derfor. Men præsterne og de ældste siger, at han skal dø, fordi han kaldte sig Guds søn. Og Pilatus har sendt ham til korset, fordi han sagde, at han var jødernes konge.“

Hvor besynderligt lød ikke disse kendte ord for Artaban. De havde båret ham et liv over hav og land. Artabans hjerte gav sig til at banke voldsomt. „Guds veje er mere mærkelige end menneskers tanker. Måske skal jeg finde kongen til sidst — i sine fjenders hænder — og måske få lov til at give perlen i løsepenge, før han dør.“

Derpå fulgte han strømmen mod Damaskus-porten. — Netop ved denne kom en trop makedonske soldater ned gennem en gade, slæbende en ung pige med sig. Hun havde forrevne klæder og udslået hår. Artaban standsede og så medlidende på hende. Da rev hun sig med ét løs fra sine bøddler og kastede sig for hans fødder. „Hav barmhertighed med mig og frels mig!“ sagde hun. „Min far var købmand, men han er død, og jeg er taget for hans gælds skyld. Og nu vil de sælge mig som slave. Frels mig fra det, der er værre end døden!“ Artaban skælvede.

Det var den gamle strid i hans sjæl — fra palmelunden ved Babylon og fra hytten i Bethlehem — striden mellem troens forventning

og kærlighedens indskydelse. Det var hans tredje prøvelse, det endelige, uigenkaldelige valg.

Var det hans sidste chance — eller hans sidste fristelse? Han vidste det ikke. Kun ét var klart i hans sinds mørke: Han stod over for det uundgåelige. Og kommer det uundgåelige ikke fra Gud? Kun ét var sikkert i hans delte hjerte: det at hjælpe den unge pige ville være en virkelig kærlighedsgerning. Og er kærlighed ikke sjælens lys?

Han tog sin sidste kostbarhed, perlen, frem fra sit bryst. Aldrig havde den strålet som nu. Og han lagde den i slavens hånd. — Så blev det med ét mørkt, og jorden skælvede som brystet hos den, der kæmper en fortvivlelsens kamp.

Husmurene rystedes, og sten løsnedes og faldt ned på gaden. Soldaterne flygtede skrækslagne. Men Artaban og den unge pige krøb hjælpeløse sammen ved en tempelmur.

Hvad havde han at frygte — eller at håbe? Han havde skilt sig af med den sidste ædelsten — og det sidste håb om at finde kongen. Kampen var slut, han havde tabt. Og dog var der fred i den tanke. Han syntes, han havde været sand imod det lys, der var blevet ham givet. — Han vidste, at skulle han leve livet om, kunne det ikke blive anderledes.

Der kom et jordskælv mere. En tung sten faldt ned og ramte den gamle mands hoved. Bleg og åndeløs lå han med sit hoved hvilende på den unge piges skulder, mens blodet piblede frem af et stort sår. Da hun bøjede sig over ham — frygtende, at han var død — lød der en sagte stemme i tasmørket. Ordene kunne hun ikke opfatte. Hun vendte sig for at se, hvem der talte; men hun så ingen.

Da begyndte den gamle mands læber at bevæge sig, og hun hørte ham sige:

„Herre! hvornår så jeg dig sulten og gav dig føde? eller tørstig og gav dig noget at drikke? Hvornår så jeg dig som fremmed og tog mig af dig? Hvornår så jeg dig syg eller i fængsel og kom til dig? Tre og tredive år har jeg søgt efter dig; men jeg har aldrig set dit ansigt — eller tjent dig.“

Han ophørte med at tale, og den skønne stemme lød igen. Og nu var det, som om hun syntes, at hun forstod ordene: „Sandelig siger jeg dig, alt, hvad du har gjort mod én af de mindste af disse mine brødre, det har du gjort mod mig“.

Artabans blege ansigt lyste af en indre fred og en inderlig glæde, skønnere end en sneklædt bjergtop, når den opgående sol kaster sine første stråler på den. Han åndede dybt ud, og et svagt suk kom fra hans læber.

Hans rejse var endt. Hans skatte modtaget. Den fjerde vismand havde fundet sin herre.

— Jul —

*Kongebarn i krybbe lagt,
du forlod din faders lyse rige
for at bære støvets dragt,
for at rejse sjælens himmelstige.*

*Til forligelse med Gud
ville du den ganske verden bringe —
kongebarn, dit julebud
blev af vantro slægter agtet ringe.*

*Himlens ædle kongesøn
uden scepter — uden synlig krone —
vandt dog underfuldt i løn
ret til alle hjerters kongetrone.*

*Himmeldrot, vi trænger end
til at høre julenattens toner:
kom, og lys i mørket tænd,
bring dit bud, der favner og forsoner!*

Marie Mølgaard (1919).

Glædelig jul!

Fra skolen

Så er vi godt igang med vinterskolen. Det er et dejligt hold — vi synes, at vi allerede har kendt hinanden i lang tid, og der arbejdes med lyst og flid.

Vi frygtede, at A-sygen ville have forsinket elevernes ankomst; men nej, 97 ankom den 4. november — kun nr. 98 dagen efter; det var fint. Men ak, så kom det også; ca. 45 af holdet har været i sengen med alle sotens ubehagelige symptomer — én også med så alvorlige, at hun måtte på sygehuset.

Ved vinterens første offentlige møde onsdag d. 13. november holdt seminarieførstander K. F. B r o n d b j e r g, Haslev, et fortræffeligt

foredrag om den åndernes kamp, som finder sted i vor generation, idet han levende og troværdigt først skildrede sine bedsteforældres tilværelse, og hvad der bar dem, „Guds bud og Vorherres barmhjerlighed“, og derefter et par nutids unge, „Hans og Lis“, i deres rod- og rådløshed. Efter kaffebordet i spisesalen havde fotograf Bay, Asnæs, fabrikant Vald. Olsen, Tølløse, og gårdejer Peder Larsen, Fårevejle, ordet for at byde de nye elever velkommen. — Af andre begivenheder kan nævnes, at Tage Albertsen har holdt en time med orientering om de unges økonomiske muligheder, og landssekretær, pastor Storebjerg om Københavns kirkesag med filmen „Vi mødes mandag aften“. En oplevelse var det også for de fleste af eleverne at overvære landsskolescenens opførelse af „Anne Franks Dagbog“.

Og når dette læses, er det så blevet adventstid, og hvad det betyder her på skolen erindrer vore gamle elever: adventslys, adventstjerner, adventssang og ikke mindst adventsaftener — alt sammen som en hjælp til og bøn om en god og velsignet jul.

Renate Belusa

Nye ansigter

Ernst Hansen

Sammen med sommer eleverne måtte vi som meddelt i forrige nr. tage afsked med en af vore gode medarbejdere, undervisningsassistent, frk. Ilse Kejlstrup. Hermed præsenterer vi så efterfølgeren, frk. Renate Belusa. Frk. Belusa er fra Flensborg og har fået sin uddannelse på Centralsygehuset i Hillerød og suppleret den på Augustenborg og Rigshospitalet. Vi byder frk. Belusa hjerteligt velkommen til samarbejdet.

I de sidste 5 år har vi her på skolen gruet for en bestemt dag, som vi vidste måtte komme før eller siden — den dag, da vort rare og dygtige landbrugsbestyrerpar Rita og Tage Jespersen, Portgård, købte ejendom og dermed forlod os. Dagen kom i oktober, og midt i november flyttede de sammen med deres 3 søde børn til Slag-lille (adr.: Guldager pr. Fjenneslev). Vi har prøvet at sige dem tak for de 5 forløbne år, men vi gør det endnu engang: Tak, Rita og Tage, for den enestående dygtige og samvittighedsfulde måde, hvorpå I bestyrede skolens landbrug! Tak, fordi vi altid kunne tænke med trykthed på den del af arbejdet på skolen! Tak også for tjene-

sten blandt Fårevejle sogns unge! Guds velsignelse over jeres nye hjem og gerning! — Tage Jespersen hjalp os på sporet af sin efterfølger, nemlig hans højskolekammerat **E r n s t H a n s e n** fra Karsbolte, som vi også hermed byder hjerteligt velkommen.

Frk. Belusa tegner til at blive en ny frk. Kejstrup og Ernst Hansen en ny Tage Jespersen — noget bedre kan vi ikke sige om dem.

Fra elevkredsen

FÅREVEJLEKREDSEN I ODENSE

holdt stævne søndag d. 17. nov. på KFUM på Skibhusvej. Delta-gerne sender Sølvsnorens læsere en hjertelig hilsen.

Chr. og Maren Hjorth, f. Nielsen (1921). Marius og Marie Andersen (1922). Niels Jørgen og Hansine Pedersen, f. Jørgensen (1914). Ginne og Jørgen Stage (1921—22). Evelyn Nielsen, f. Petersen (1937). Carl Nielsen (1919—20). Ruth Sørensen, f. Thorsen (1932). Nina Lohmann Rydahl (1932). Sørine Thorsen (1926). Otto Madsen (1939—40). Lissie West-Hansen, f. Andreassen (1952). Birgit Bendtsen (1957). Kamilla og Johs. Madsen (1915—16). Mette Kirstine og K. Robert Hansen (1951—).

TAK

siger både sekretær, kasserer og redaktør til de mange, som ikke alene har benyttet de i forrige nr. vedlagte giroblanketter, men også bag på dem har skrevet personlige hilsener. Tak også til de rundhændede! Og så lever vi fremdeles i håbet om at høre inden længe fra resten (ca. 650!).

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

holder møde i Hjallerup missionshus lørdag d. 18. januar kl. 20. Lærer H. Lindskov-Rasmussen, Nr. Nissum højskole, taler: „—hvor alle ser på næstens tarv“. Alle er velkomne. P. u. v. Tage Sanden.

OGSÅ I ARHUS, KOLDING, VEJLE OG SKIVE

er der Indre Missions højskolekredse, hvis møder vi anbefaler at deltage i. Desværre har vi ikke modtaget programmer, så man bedes se avisernes annoncer.

VANDREMAPPE

Kære kammerater fra vinteren 1934—35 og 1935—36!

Som I vel allesammen véd, har Fårevejle Højskole haft 50-års jubilæum, hvor jeg var tilstede. Det var en stor oplevelse for mig; men det skuffede mig meget, at mange af jer savnedes; vi var kun 7 af vort hold. Nu bliver det snart 25 år, siden vi traf hinanden i Fåre-

veje; skulle vi så ikke prøve at sætte hinanden stævne til elevfesten sommeren 1959? Der er mange af jer, som vist aldrig har været på højskolen, siden I rejste derfra.

Vi havde også en vandremappe; men den er desværre forsvundet på sin vej. Jeg har tænkt på at begynde på en ny, og jeg beder jer alle indtrængende om at slutte op ved at sende mig navn og adresse og evt. et lille beløb, f. eks. 1 kr. Når vandremappen fra 1907—08 kan gå endnu, kan vi vel også prøve; det skal gennemføres; aldrig give op!

Så håber jeg, at jeg har alles navne og adresser, inden året er omme.

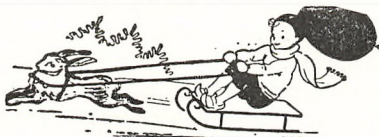
Venlig hilsen!

A a g e F r e d s b j e r g,
Ryesgade 64 a², København Ø.

JULEGAVEIDEER

Ethvert ordentligt blad indeholder i denne tid julegaveannoncer. „Sølvsnoren“ er et ordentligt blad; her er annoncen:

Bøger, sange m. m.
fra „Sølvsnoren“s forlag

„Fårevejle Højskole 1907—57“ v. Vald. Olsen og K. Robert Hansen	4,00 kr.
Kantate til F. H. i anl. af 50-året v. K. Robert Hansen	0,50 kr.
„Alt af nåde“ v. sm. med musik af H. Weber Jensen	0,50 kr.
Samme i bundter à 5 stk. + kuverter — blank bagside, velegnet til julehilsen	2,50 kr.
„Florence Nightingale“ v. K. Robert Hansen	1,00 kr.
„Mirjams velsignelse“ v. sm.	1,00 kr.
„— og alt det gamle nyt“ v. sm.	1,00 kr.
Kr. Stobbe og Josef Blomgren: „Indre Missions højskolebevægelse“	0,50 kr.
„Dagen viger —“ v. H. Weber Jensen og Josef Blomgren	0,25 kr.

Fås ved henv. til Fårevejle Højskole
(gironr. 8701, elevforeningen, Fårevejle st.)

ADRESSEFORANDRINGER

- 1932—33: Hans G. Nielsen, Nr. Søby, Fyn.
- 1941: Lærerinde, frk. Agnes Jørgensen, Rutsker Kirkeskole pr. Hasle, Bornholm.
- 1942: Fru Grethe Hansen, f. Jespersen, Wesselsgade 16 st. tv., København N.
- 1949: Frk. Ruth Mortensen, adr. Hans Mortensen, Sdr. Vium.
- 1951—52: Sygepl. Gerda Gilberg, Ladegårdskov, Gråsten.
- 1952: Suppl.sygepl. Kirsten Kuhre, Kbhvn.s kommunale Fødekl. klinik, Martinsvej 8, København V.
- 1953: Sygepl. Ruth Kodal, Centralsygehuset, Randers.
- Sygepleelev Dorte Neye, Kbhvn.s Amtssygehus, Gentofte, Hellerup.
- Fru Gerda Nielsen, f. Andersen, Centralsygehuset, Thisted.
- Sygepl. Inger Pedersen, Marselisborg Hosp., Århus.
- 1954—55: Elisabeth Jensen, Birkegade 41, Kbhvn. N.
- 1955—56: Sygepl.lærerinde Anna Holst, Centralsygehuset, Rønne, Bornholm.
- 1956—57: Ellen Christensen, Vesterdal pr. Nr. Åby, Fyn.
- 1951-52: Gerda Andersen, nu fru Gerda Hvarregaard, Provstvejorden 2¹, Aalborg.
- 1952: Fru Grete Jensen (f. Pedersen), Blåbærvej 14, Hjallesø.
- 1952-53: Fru Annelise Eriksen (f. Borggaard), Asylgade 26, Thisted.
- 1952: Fru Ruth Mark (f. Lieberkind Pedersen), Ndr. Damtoftestræde 6, Charlottenlund.
- 1952: Sygepl. Fru Vendla Krogsgaard Nielsen, Esbønderup sygehus, Esrum.
- 1951-52: Sygepl. Anna Jensen, Kommunehospitalet, Aalborg.
- 1952: Sygepl. Inga Riiskjær, Dr. Ingrid's sanatorium, Godthåb, Grønland.
- 1955: Frk. Rita Olsen, Kysthospitalet, Røsnæs, Kalundborg.
- Hr. fabrikant Volmer Olsen, Tølløse.
- Hr. lærer Vilhelm Kofoed Hansen, Rønne privatskole, Østergade, Rønne.
- Seminarieelev frk. Anni Petersen, Alsvej 25, Risskov.
- Sygeplejerske, frk. Lilli Ingemann Pedersen, Marselis Boulevard 59¹, Aarhus.
- Gymnastiklærerinde, frk. Inga Thuesen, Fredehjemmet Hylleholt, Fakse Ladeplads.
- Sygepl., frk. Karen Buhl, c/o Jeppesen, Kystvej 63, Aarhus.
- Sygepl., frk. Ilse Kejlstrup, Møllevangs Allé 97, Aarhus.
- Frk. Inger Vilstrup, Søndergade 27¹, Haslev.
- Frk. Kirsten Borgstrøm, H. U. H., Haslev.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: *Aage H. Lund.* - Redaktør: *K. Robert Hansen.*

Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri